

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

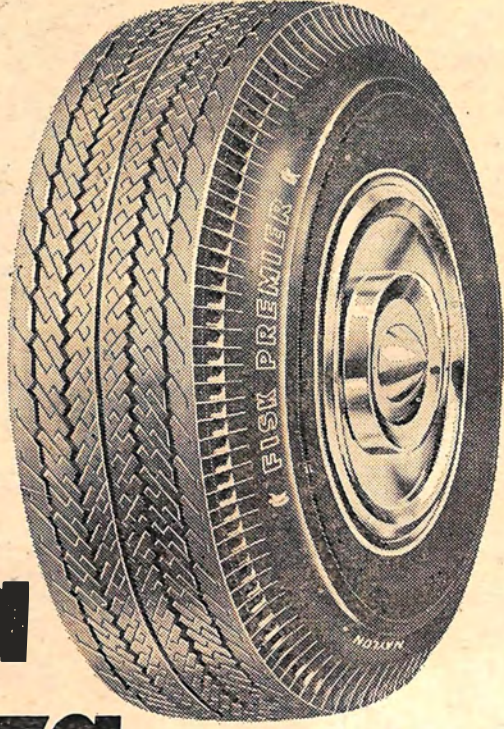
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASLAN PAYI!

CAF

Vasitanıza ve yolunuza en uygun lâstik Fisk çeşidi arasındadır!

Fisk, piyasanın en yumuşak lâstiğidir.
Sarsıntıları önler, rahat bir yolculuk sağlar.
Fisk, piyasanın en sağlam lâstiğidir.
Terkibinde bulunan Poli-B maddesi sayesinde
çelik gibi bir sağlamlık kazanmıştır.
Fisk, piyasanın uzun yola en elverişli, ağır yüke
en dayanıklı lâstiğidir.
Fisk, piyasanın fren emniyetini en iyi sağlayan
lâstiğidir.
Fisk, savrulmayı ve kaymayı önler.

FISK sağlam Yumuşak

(Manajans : 3022 — 172)

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 17 Sayı: 43 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 15 Ekim 1969

ZİL ÇALDI, HAYDİ SINIFLARA...

O KUL zamanlarını hatırlar mısınız? Çoğu zaman taş duvarlar, ya da demir parmaklıklarla çevrili okul bahçesinde oynadığınız oyunlar aklınıza gelir mi hiç? Avarelik yıllarına dahi gider misiniz? Ders aralarında bahçede alabildiğine azdığınız dakikaları unuttunuz mu?

Yoksa top oynayan, koşuşan, bağırarak, çağırarak, tepişen öğrenci kalabalığı gözlerinizin önünde mi?

Ne azgınlıktır o?.. Gürültü ayyuka çıkmıştır.. kavga, maraza gırla...

Derken bir zil sesi duyulur:

— Zırrrrrrrr.. diye.

Bıçakla kesilmiş gibi biter herşey. Yeni birşey başlamıştır.

Başka bir heyecanın kapısından giriverirsiniz.

Oyun bitmiştir artık..

Kavga, gürültü, maraza bitmiştir.. Kim kime kaç gol attı önemli değildir..

Ahmet Ali'ye çelme mi takmış, Can Avni'ye favul mu yapmış, Cengiz Turgut'a tekme mi atmış, Nejat Barlas'a küfür mü etmiş?

Hepsi silinir kafalardan..

Unutulur.

Sınıflara girilir, sıralara oturulur.. Bir başka hava esmeye başlar ortahka..

Herkes bir yeni derdin peşindedir. Ahmet Türkçe kitabını evde mi unutmuş? Can Cengiz'den kalemtraş istiyor.. Turgut ev ödevini yapamamış.. Nejat dersini bir kere bile okumamış.. tahtaya kaldırırsa öğretmen, Barlas tın-tın..

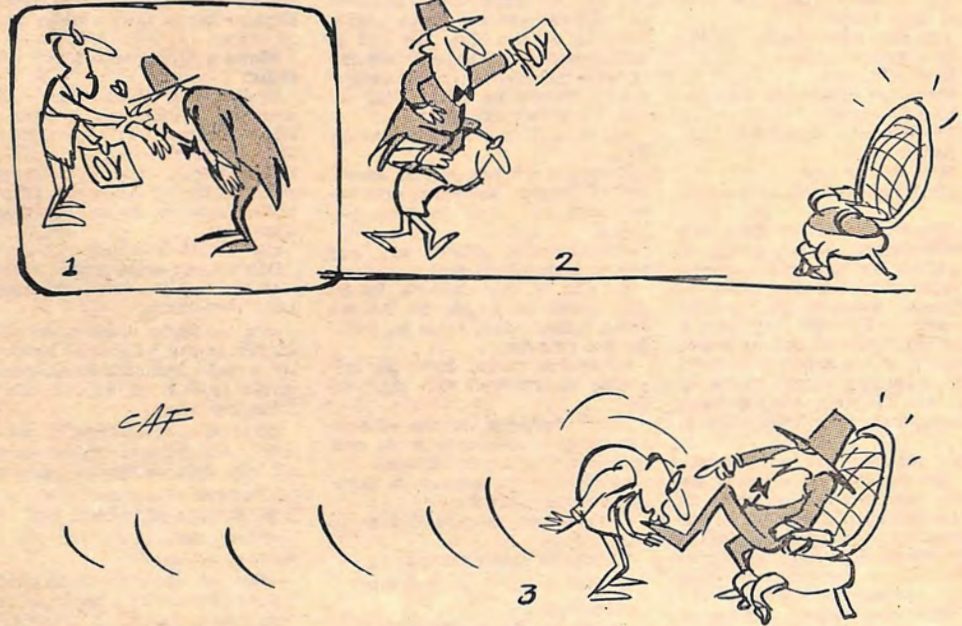
Fısıllı fısıllı, mırıl mırıl bir rüzgâr esmeye başlar; bahçede kalmıştır bahçenin gürültüsü..

Küçüklükte hepimizin başına gelen bu olay, büyüklükte de geçerlidir. Hatta siyasal hayatımızın seçimleri, bir bakıma öğrencilik hayatımızın haşarlık teneffüslerine benzer.

Nitekim 1969'un oyunlarında neler görmedik neler.. Bölükbaşı Demirel'e söylemediğini komadı.. Türkes veryansın etti ortalığa.. Ecevit bir demir leblebi idi.. Azizoğlu epey gürültü etti.. Feyzioğlu sinsi sinsi yaptı yapacağını.. İsmet Paşa ağırından aldı her zamanki gibi.. Aybar çabaladı durdu.. Balan, bağırarak çağırdı.. Çelme takan, favul yapan, topu bırakıp arkadaşına yüklenen, muzıkçılık eden, hileye sapanlar görüldü..

Ve gürültü ile maraza ayyuka çıkmışken..

Zil çaldı.

İNTİKAM!

Zil çaldı demek oyun bitti demektir.

Şimdi nutuk kürsülerinde, seçim meydanlarında adamakıllı azan politikacılarımız bir başka havanın içine girmeye hazırlanıyorlar. Derslerini iyi hazırlamış olanlar, tın-tın olanlar, keyfi yerinde olanlar, kitaba bir kere bile göz atmamış olanlar, dolu olanlar, boş olanlar..

Sınfa girer gibi girecekler Parlamento'ya..

Bir başka hava esmeye başlayacak ortalıkta..

Gürültü, kavga, maraza geride kalacak..

— Oooo, beyefendi nasılsınız?

— Teşekkür ederim, zatiâliniz?

— Hamdolsun..

Eski dostlar sıvazlayacaklar birbirlerinin sırtını:

— Maşallah beyim yine buluştuk..

— Ahn bendenizden bir o kadar.. Sizi görmesem vallahi içim rahat etmeyecekti.

Sorum sahibi olanlar sınavlara hazırlanacaklar.. Memleketin işleri nutuk kürsülerinden görüldüğü kadar kolay görünmeyecek.. Vaadler unutulacak elbet.. Ankara'nın politika kulisleri salonları fısıllı-fısıllı, mırıl-mırıl kırırdamaya başlayacak.. Politika göğünün eski yıldızları yanına, parlamak için fırsat kollayan yenileri katılacak. Kazananlar sevinçlerini gizlemeye çalışırken, kaybedenler kimseye belli etmeden ah ü vah çecekler. Kimisi de elinde kalem-kâğıt hesaba oturacak:

— Ne yapıyorsun yahu?

— Hesap..

— Ne hesabı?

— Seçim hesabı..

— Bitmedi mi seçim?

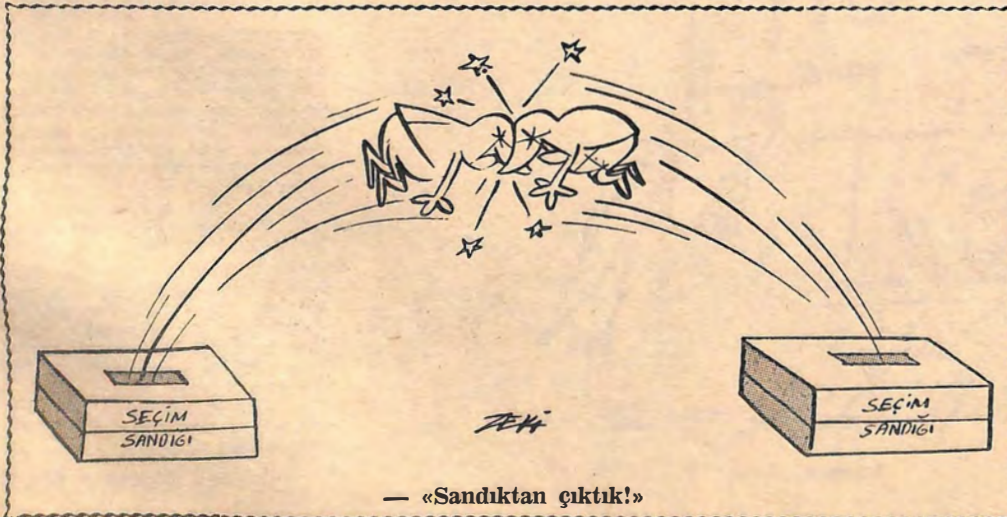
— Bitti ama ben de bittim birader.. Altmışbeş bin lira borçlanmışım şimdiye kadar.. Masraf dediler verdik, parti istiyor dediler verdik.. ben ne halledeyim şimdi?

Ve yavaş yavaş seçimde sağa sola verilmiş sözlerin faturaları da çıkarmaya başlayacak..

Mevsim sonbahardır, seçim bitmiştir, Anadolu'dan Ankara'ya göç başlayacak şimdi.. Bir yeni heyecanın umutlu umutsuz eşliğinde yeni ufuklara doğru politikacılar..

Kaybedenlere geçmiş olsun, kazananlara tebrikler.

AKBABA

— «Sandıktan çıktık!»

Verin benim koltuğumu

Muzaffer İZGÜ

TOMBULCA bir kadın ve yirmi-beş yaşlarındaki bir delikanlı, sinir mütehasssının odasına girdiler. Kadın:

— Efendim, bir hastam var, dedi. Ben, hastamın eşiyim, bu da oğlumdur.

— Buyrun hanımefendi, sizi dinliyorum, dedi doktor.

— Efendim, biliyorsunuz birkaç gün önce seçimler oldu.

— Evet efendim.

— Bizim bey milletvekili adayydı.

— Evet efendim.

— Kazanamadı... Kazanamayınca...

— Rahatsızlandı?

— Evet doktor bey.

— Olayı başından anlatın bana lütfen!

— Efendim, bizim bey daha önce de milletvekiliydi. Birkaç partiye girip çıkarak her yıl seçildi. Ama bu yıl, seçim sonuçları ilân edilip de, kendisinin seçilmediğini görünce «Seçimler yenilenmeli» dedi iki gün. Bu iki gün içinde bir lokma ekmek yemediği gibi, ne kimseyle konuştu, ne de ağzını açtı. Sigara üstüne sigara içti. Ardından başladı kendi partisine, afedersiniz, sövüp saymaya.

«Beni yedinci sıraya koyan namussuz oğlu namussuzlar, diyordu. Bana bu oyunu oynayan namussuz oğlu namussuzlar... Ben yani bir basın toplantısı yapıp, bizim partinin içinde dönen dolapları anlatamaz mıyım millete? Delegelelere yedirilen paraları, seçmenlere yedirilen paraları söyleyemez miyim? Benden yedikleri paraları, anlatamaz mıyım ben bunları millete? Kayıt dediler verdik binleri, bağış dediler verdik binleri, delege dediler verdik binleri, seçmen dediler verdik binleri... Ne vereceklerdi karşılığında, sadece bir koltuk, evet sadece bir koltuk... Koltuk, vallahi koltuk, billahi koltuk... Koltuk ulan, koltuk!..»

İşte doktor bey, ondan sonra başladı bizim bey, odanın içinde «Koltuk koltuk!» diye bağırıp gezmeye. Soruyorum:

«Bey su içecek misin?»

«Verin benim koltuğumu!» diyor.

«Bey yemek yiyecek misin?»

«Verin benim koltuğumu!» diyor.

«Bey biraz uyul!»

«Nerde benim koltuğum?» diyor. Bir gün sonra başladı:

«Nerde benim Meclis salonum, nerde benim parlamenter arkadaşlarım?» demeye...

Bir gün sabaha dek, koltuğum, arkadaşlarım diye bağırınca, sabahleyin aile bir araya toplandık. Dost var, düşman var, bir karara vardık. Daha ilk günden Hilmi bey deli oldu desek, el gün kınayacak bizi. Hele beyin rakipleri, zil takıp oynayacaklar. Sabahleyin oğlan gitti, okkalı bir koltuk aldı geldi:

«Al baba, koltuğunu getirdim» dedi.

Kocaman gözleri parladı sevinçten. «Koltuğum, koltuğum» diye belki yarım saat sevdi bu tahta parçasını.

«Namussuzlar, akılları sıra beni senden ayıracaklar» dedi.

İki gün de öyle oyaladı. Bu iki gün içerisinde, ancak bir iki kez kalktı koltuğundan. Arada bir koltuğundan fırlıyor:

«Düzenbaz, yalanca herif! Söz istiyorum başkan bey!» diye bağıyordu.

Bazen koltuğun yanına elleriyle vurarak yuu çekiyor, bazen de mutlu mutlu alkışlıyordu birilerini. Hiç ummadığımız bir zamanda da koltuğun üzerine çıkarak:

«Sataşma var, sataşmaaa!» diye bağıyordu.

Sonra, bir sabah tutturdu:

«Seçimler yakın mı?» demeye.

«Niye?» dedik.

«Nerde benim parlamenter arkadaşlarım? Tatildeler mi, seçim propagandasındalar mı?»

Şimdi, tatildeler veya seçim propagandasındalar desek, o da çıkacak, onun için:

«Celse tatil edildi Hilmi bey» dedik.

Ne yapalım, o zaman koştı gitti bizim oğlan, başka muhittlerden seviz on adam topladı geldi parayla. Hepsine kravat takıp oturma odasına aldık.

«Geldi arkadaşların Hilmi bey!» dedik.

Başladı onlarla abuk subuk konuşmaya. Kiminin elini sıkıyor, kiminin boynuna sarılıyor, amma velâkin iki tanesine:

«Muhalefet bitleri» deyip duruyordu. Adamlar bir sabrettiler, iki sabrettiler, sonunda dayanamadı sarışın olanı:

«Bit sensin be!» dedi.

Oğlanla ben araya girdik, adama: «Aman sana yüz lira daha verelim, katanıver» dedik.

«Olmaz, ikiyüz olursa olur» dedi. Verdik parayı. Oturtuk herbirini bir koltuğa, başkan kürsüsü yaptık, süralı koyduk, zil koyduk. Kalktı Hilmi bey ayağa:

«Arkadaşlar teveccühünüze çok teşekkür ederim beni başkan seçtiğiniz için» dedi ve kürsüye yürüdü.

«Oturumu açıyorum arkadaşlar, dedi. Ama şu iki muhalif bitil!»

«Aman, dedik adamlara, ne olur ağzınızı açmayın!»

«İşte bu bitler memleketi batıracaklar arkadaşlar... Nasıl da seslerini çıkaramıyorlar... Evet evet, memleketi yıkacakları için seslerini çıkaramıyorlar. Bit bunlar, bit!..»

Sarışın olanı sinirli. Başladı kafasını iki yana sallamaya.

«Aman, dedik idare edin...»

«Bit diyor yahu!»

Bizimki yine başlamasını mı:

«Ulan bitler, yıkacaksınız memleketi!» demeye.

Sarışın ayağa fırlayarak:

«Ulan sen delilsen, ben senden deliyim anladın mı? dedi. Bizim babamız bu memleketin kurtulması için kanını dökmüş, bu uğurda ölmüş adam bel!»

Sarışın adamı zor tuttuk.

«Hadiyin be, boş gezmeye razıyım ben, iânet olsun bu adamın vereceği paraya... Bana figüranlık gibi bi iş demiştiniz. İşin içinde bitlik mitlik yoktu.»

Adam çekti gitti. Hilmi bey ardından bağırdı:

«Kaçıyorsun değil mi bit oğlu bit!» diye.

Öteki adam da biraz sonra gidince, muhalefetin yeri boş kaldı. Başladı Hilmi bey:

«Ben böyle muhalefetsiz toplantının, afedersiniz, içine ederim» demeye.

Oradaki adamlardan hiçbirini razı olmadılar muhalefet sandalyesine oturmaya. Sonunda bizim emektar ahçıyla, emektar bahçıvanı oturttuk oraya. Hilmi bey zaten tanımaz olmuştuk hiç kimseyi. Bazen bana bile: «Şillik gazeteci» der olmuştuk.

Zavallı o bizim bahçıvanla, ahçının çektikleri!.. Hilmi bey:

«Ulan bıyıklı muhalefet bitleri» dedikçe, adamcağzların sinirden bıyıkları tırtır tırtıyordu. Birşey diymiyorlardı kaç yıllık beylerine.

«Ulan yıkacaksınız memleketi!»

Gülmeye çalışıyordu zavallılar... «Sizi gidi bitler siz!»

Ama, bahçıvan gittikçe bozuluyordu. Ahçıya:

«Lan Zekeriya gardaş, vallah babamın gemikleri mezarde sıziyodur şindî» diyordu. Öteki:

«Aldırma bre gardaşım, az ekmeğini yemedik, varsin desin» diyordu.

Sonunda Zekeriya efendi işi bıraktı gitti. Ahçıya gelince, o da bir gün, bizim bey:

«Ulan memleketi yıkacaksınız» dediğinde, ayağa fırlayarak:

«Ulan get deli pozuk, bey dedik sesimizi çıkarmadık kaç gün, bey-sen beyliğini bil haal!» diyerek çekti gitti...

Şimdi de tutturdu doktor bey:

«Mazbatam da mazbatam!» diye...

Güya biz mazbatasını çalıyormuşuz, şimdi iki gündür rahatımız huzurumuz kalmadı.

«Verin benim mazbatamı. Mazbatasız koltuğu ben ne yapayım?» deyip duruyor. Oğlanla birkaç kez çeşitli kâğıtlar verdik:

«İşte mazbatam» dedik, ama o: «Mazbata gidilir de alınır» diyor.

Doktor:

— Ben onun mazbatasını veririm, dedi...

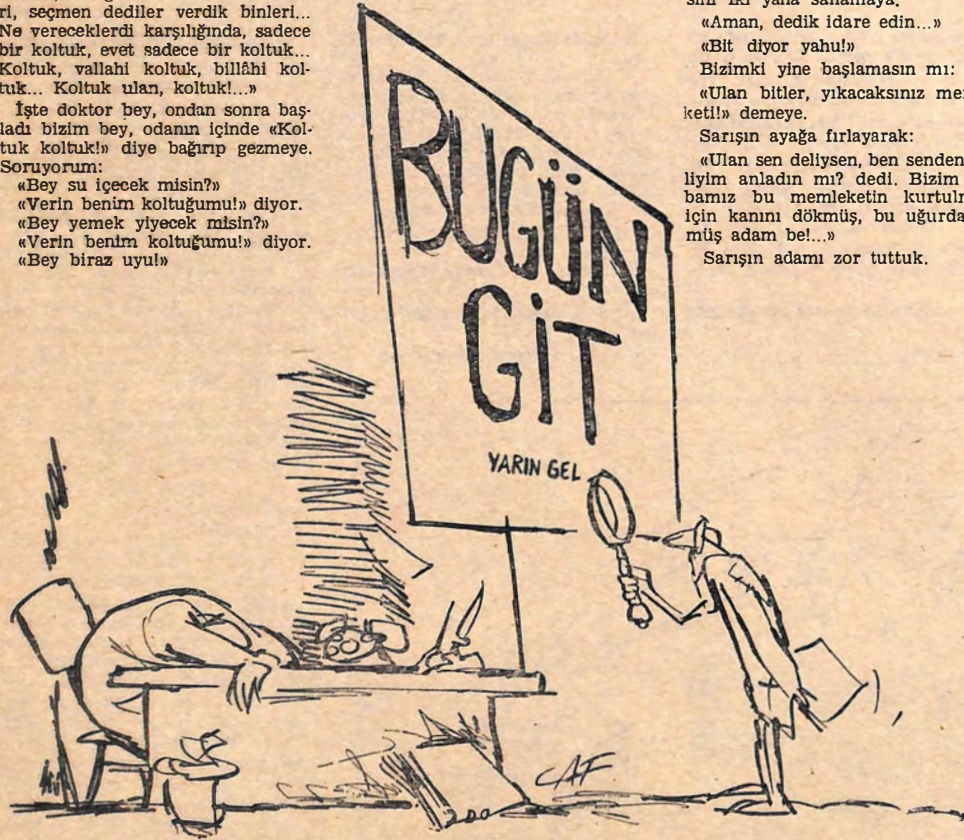
Üç gün sonra Hilmi bey akıl hastanesini boyladı. Orada, milleti kalabalık görünce, hemen bir masanın üzerine çıkıp bağırmağa başladı:

— Sevgili seçmen kardeşlerim!.. Memleketi kurtarırsak ancak biz kurtaracağız. Çünkü biz, bu kurtuluş davasına baş koymuş insanlarız.

Söz veriyorum arkadaşlar, şayet biz seçerseniz hayat seviyeniz hemen yükselecek, hepimize bir ev, memurlara onar maaş ikramiye, şoförlere birer araba, terzilere birer makine, marangozlara birer hızar, sakalara eşek, sütçülere inek, avcılara köpek... Vereceğiz arkadaşlar, söz namussuzum vereceğiz...

Akıl hastaları bir dinlediler Hilmi beyi, iki dinlediler Hilmi beyi... Bir güldüler Hilmi beye, iki güldüler Hilmi beye. Bir alkışladılar, iki alkışladılar... Sonra bir gün buralarına geldi, dayanamayıp aldılar Hilmi beyi altlarına:

— Ulan biz akıllıyız, sen bu söylediklerini dışardakilere yuttur! deyip ver ha ver ettiler...

Yazısız

Muzaffer İZGÜ

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Garantili iş

KİSMET bu ya, dünyaya ki-mi bebek iş kafası denilen «sinek yağını uzaktan sez-me kaabiliyeti» ile gelir, kimi de o radardan yüzde yüz yoksun do-ğar.

Bendenizin ise o konuda garip bir kaderi vardır: başkaları için aklım iş kafası gereklerine pek uygun çalır ve bir sürü parlak buluşlarla dolup taşar da, pratik-te kendi namına kestane satma-ya kalksam ya yanlışlıkla atkes-tanesi pişirir, ya paraları ateşe düşürür, ama her halde kestir-medem batmanın bir yolunu bu-lurum.

Bereket versin aklımı başıma aldım da hiçbir şey satmaya kalkmıyor, dergi sayfalarında millete bedavadan ticari buluşlar dağıtmakla yetiniyorum.

Geçen hafta Türk turizmini ge-liştirmek yolunda San Francis-co'dan alınabilecek derslerden söz etmiştim; bugün de yine bu-rada gözüme çarpan bir «şahsi teşebbüs» fırsatını anlatayım siz-lere.

Efendim, bermutad kendimi dolandırarak uzun zamandır at-lattığım bir diş hikâyesinin bu-rada oyun edeceği tuttu; telefon rehberinin reklâm sayfalarında dişçilerden dişçi seçmek gerekti. «Dentist» başlığını arayarak ko-ca kitabı karıştırırken bir sayfa-nın orta yerinde iri ve korkunç bakışlı bir göz resmiyle gözgöze gelince «Ne belâdır?» diyerek du-rakladım.

Baktım, «Detective» başlığını açmışım. Hafife gözüymüş o.

Aman ne reklâmlar! Yakaları kalkık, şapkası burnuna eğik in-san gölgeleri mi istersiniz, anah-tar delikleri mi, yırtıcı kuşlar mı...

Oyle bir hava yaratılmak isten-miş ki, «Detektif Ajansı» denilen bu yerlerden birine dalıp servis ücretini elden geldiniz mi artık sırtınız da yere gelmez demek-tir:

Siz herkesin en ince sırrına va-rınca kadar herşeyini bilecek-siniz; ama kimse sizin özel de-mirperdenizi aşamayacak ve kaç-nımara ayakkabı giydiğinizizi bile öğrenemeyecek.

Siz eşinizden tutun da en güç-

Yazısız

lü profesyonel rakiplerinize ka-dar herkesi baskı altında bulun-duracak tehdit imkânlarına ka-vuşacaksınız; ama zebani gibi kapı muhafızlarından dalavere şampiyonu avukatlara kadar bir zehir kadro sizi her bakımdan emniyet altına alacak.

Siz birden kartal olacaksınız; herkes kargalaşacaktır.

Bu uğurda her taktiğin geçerli, her usulün mübah olduğu açık-ça belirtiliyor:

«Yaya veya otomobille gölge gi-bi takip. En son fennî âletlerle gizli araştırmalar. Her imkândan yararlanarak el altından soruş-turmalar. Ne yapıp yapıp delil toplamakta seksen küsur yıllık tecrübe. Gizli fotoğraf ve filmler çekilir, odalar aranır, evrak ka-rıştırılır. Ucuz, güvenilir servis.»

Her derde devâ mübarekler: «Bir üzüntünüz mü var?

Yanınızda çalıştığınızı kim-selerin dürüstlüğünden şüphe mi ediyorsunuz?

Alacaklarınızı toplayamıyor da borçlularınızın gizli mallarını bulmaya mı çalışıyorsunuz?

Çocuklarınızdan biri evden mi kaçtı?

Profesyonel rakiplerinizin iş sırlarını mı ele geçirmek istiyor-sunuz?

Biriyle mahkemelik oldunuz da yan yollardan baskı kullanma gereği mi doğdu?

Eşinizden iyi şartlarla ayrıla-bilmek için aleyhinde delil topla-maya ihtiyacınız mı var?

Yoksa eşinizden şüpheleniyor da kendisini sırf kontrol altında bulundurmaya mı niyetleniyorsu-nuz?

Bunlardan ya da başka dertle-rinizden sıyrılıp huzura kavuş-mak için lüks bürolarımızı bir ziyafet ediniz. Ses geçirmez oda-larda içinizi dökünüz, size yar-dım edelim. Anlatacağınız sıra-rınızı kimsenin duymayacağını-dan yüzde yüz emin olabilirsiniz.»

Nasıl emin olabileceğiniz açık-lanmıyor. Siz sırlarınızı ve ka-ranlık niyetlerinizi dököp saçtık-tan sonra hasmınız aynı büroya uğrayıp iki misli para teklif e-derse ne olabileceğini Allah bilir.

Saydım, elliden fazla böyle bü-ro var San Francisco'da.

Hargrave Gizli Servisi adlı de-tektil bürosunun reldâmına ise ahdım biraz. Tâ 1888 yılında ku-rulmuş olduğu, «ev yahut firma içindeki çatışmalarda kullanıl-mak üzere gizlice bilgi toplamak, gece gündüz takip servisi, yalan söyleyenleri yakalamak için ma-kinelî testler» gibi hizmetler ar-zettiği bildirilen bu büronun

«dünyanın bütün beş başlı şehir-lerinde» şubeleri varmış:

Johannesburg, Milano, Zürih, Londra, Roma, Paris, Hamburg, Berlin, Münih, Tel Aviv, Barselo-na, Mexico City, Amsterdam, Vi-yana...

İstanbul ve Ankara yok! Bizim merkezler dünyanın bel-libaşlı merkezlerinden mi sayıl-mıyor dersiniz, yoksa acaba bi-zim memlekette detektif bürola-rına fazla iş düşmeyeceği mi dü-şünülmüş?

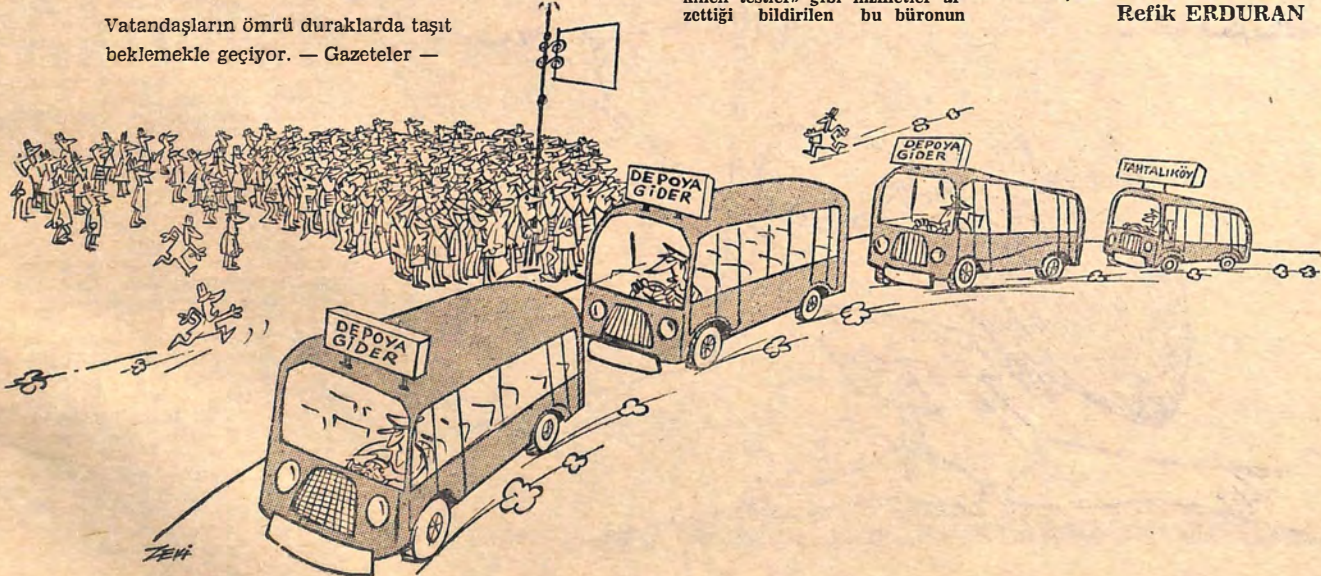
Eğer ikincisi ise ben o hesabın yanlışlığını hemen ispata hazı-rım.

Tamıdığım vatandaşlarımızdan «yanında çalıştığı kimselerden şüphelenen, borçlu malı araştı-ran, çocuğu evden kaçan, rakip sırrı ele geçirmek isteyen, hasmı-na mahkeme dışında baskı yap-mak isteyen, eşinin namusundan pırelenen, boşanmak için delil toplamaya muhtaç» ve daha San Francisco'nun en edepsiz detek-tifinin aklına gelebilecek durum-larda kişilerin adlarını aklımdan şöyle bir geçiriverdim; sayı ya-rım dakikada birkaç düzineyi aş-tı.

İş kafalı bir okuyucum söz ko-nusu servisin ilk Türkiye şube-sini açmak isterse hiç durmasın. Müşteri listesi bende.

Refik ERDURAN

Vatandaşların ömrü duraklarda taşıt beklemekle geçiyor. — Gazeteler —

SON OTOBÜS!

Ölüm Yok ya...

VEDAT SAYGEL

— Ben, bu devletin kırkiki yıllık memuruyum. Aya, güne vursan çuvalar dolusu rakam çıkar! Dile kolay... Bir değil, beş değil, tam kırkiki yıl... İnsan konuşurken karşısındakinin yaşına, başına, kudemine hürmet eder biraz.

Sapsarı bir yüzle bana dönüp, tir tir titreyen elini elimdeki tamamlanmamış muameleye uzattı.

Daha önce ne olup bittiğinden, bu adamcağıza kimin sınırlendirdiğinden haberim yok ya, öfkesini yatıştırmak amacıyla:

— Aldırma, dedim. Herkes ağzını açmadan önce, ağzından çıkacakların nereye varacağını düşünse, memleket güllük güllistanlık olurdu.

Fakat karşındakinin beni duyduğu dinlediği yok.

— A utanmaz, ağzına geleni söylemeden önce söyle bir düşünsene... Devleti şerefliyle temsil eden bir memur var karşında. Meslek hayatı cumhuriyetle yaşat bir memur... Bulunduğu yeri koruma bakımından, hükümetlerden, Bakanlardan, Başbakanlardan daha kıdemli bir memur. Yapılan yanlışlık da, «Yanlışlık» denemek cinsten olsa, insanın yüreği yanmaz! Yeni doğan çocuğunu kütüğe kaydedeceğimize, kendisini kayıttan düşürmüştü!

İşimin bir an önce bitirilmesinin sabırsızlığıyla:

— Bu kadarcık şeye de kızılır mı yanı? diye mırıldandım.

Önüdeki kütük defterinin sayfalarını fır fır çevirip, bizim kaydı ararken:

— Yok, dedi, ille kızacak! Hayatta çektiklerinin hincını ille karşısındakî memurdan çıkaracak! Düşünmez ki, o her gördüğü memur da niha-yet bir insan! Bin bir dert yuva yapmış kafasında. Neyse boşver. Memur olmayan bir vatandaş, memurun iç dünyasını anlatmak çok zordur.

Çaresiz:

— Evet, evet, diye fikrine katıldım. En iyisi boşvermek.

Küçükte bulduğu bir sayfayı, bizim nüfus kâğıdıyla karşılaştırmaya

ya başladı:

— Boşver ama, her zaman da boşveremiyor ki insan. Geçenlerde yine buna benzer bir olayla karşılaştım.

Yeni olayın nasıl geliştiğini, neye bağlandığını bildiğim yok ya, lafı uzatıp da bizim işi geciktirmesin diye:

— Hay aksi şeytan! dedim. Bütün terslikler de siz buluyor!

— Terslik insanlarımızda efendim, insanlarımızda... dedi. Halkımız birazcık her işi oluruna bırakmayı bilse, memlekette terslik diye birşey kalmaz! Günde yüzlerce insanın sorularına cevap verisin, işlerini görürsün. Gece çocuk çocuğun dertlerini dinlersin, isteklerini karşılamaya çalışırsın. Hepsinin derdi, hepsinin isteği aynı olsa, kolay. Daha onlar ağızlarını açarken, ne cevap vereceğini, ihtiyaçlarını nasıl gidereceğini bilirsin. Ama öyle mi ya?..

Dairede başına düşenlerin kimisi, «Çocuğum oldu» der, kimisi «Eşim öldü» der. Kimisi «Evlениyorum» der, kimisi «Ayrılıyorum» der. E, bizimkine de kafa derler! Dünyanın kütüğünü elden geçirip kayıt ararken, yapacağı işi de unuttur insan. Üstelik adını sorarsın, anlaşılabilir bir şeyler geveler ağzında. Söylediğinin bir «Ha» sını anlarsın. Böyle olunca ne yaparsın? Hatice ise Hasiye yazarsın, Halise ise Halime yazarsın. Ondan sonra «Adımı yanlış yazdığın muamelem yarında kaldı» diye gelsin hakaret, gitsin şikâyet! Geçenlerde...

Kütüğün 29 numaralı sayfasıyla bizim nüfus kâğıdının «Kütük sayfa numarası 92» yazılı kısmındaki rakamları iyice inceledikten sonra:

— İşte bir yanlışlık daha! dedi. Demek bütün suç benim değilmiş. Yerine göre her insan yapılabili-miş! Vaktiyle sizin nüfusu da kim doldurmuşsa, 29 yerine, sayfa numarasını 92 yazıp çıkmış!

Benim:

— Aman o sayfa bizim değil, dememe kalmadan nüfustaki 92'nin üstüne bir çizgi çekip 29'u kondu-ru-verdi:

— Seçimler yapıldı. —

— Ölüm yok ya ucunda, düzelti-verdik işte! Ne diyordum?

Bizim işe girme müracaatımızın tamamıyla çıkmaza girmesinin üzüntüsüyle cevap verdim:

— «Ölüm yok ya ucunda» diyor-dunuz.

— Elbette efendim, ölüm yok ya ucunda... İki çizgi, iki rakam düzel-di işte! Asıl söylemek istediğim bu değildi. Geçenlerde...

Kütükle nüfusu karşılaştırmak, başka bir yerine takıldı:

— Soyadınız?

Yapılacak işlemi bildiğimden korkuyla cevap verdim:

— Perişan!

Kafasını iki yana salladı:

— Yaa... Görüyor musunuz yanlışlık ta nerelere kadar gidiyor! Soyadınızı hem nüfusa yanlış işlemişler, hem size yanlış öğretmişler! Kütük-te Kantarcı, nüfusta Perişan... Ney-se, ölüm yok ya ucunda...

Yalvaran bakışlarına aldırış etmeden, nüfustaki Perişan'lığımızı bir çizgiyle kaldırıp, Kantarcı'yı kondu-ru-yerine. Sonra beni teselli e-dercesine:

— Ne kadar dikkat edilse, bazen böyle yanlışlıklar oluyor işte, dedi. Onu diyordum, geçenlerde yine vatandaşın işlerine dalmış giderken, yirmisinde var yok, çıktı pıtı bir kızcağız gelip, «Günaydın» diyerek karşıma oturdu. Bacak bacak üstüne at-tı, sigarasını yaktı, gülümseyerek öy-lece bana bakıyor. «Günaydın yav-rum» dedim, «Bir arzunuz mu var-dı?» Yüzü daha çok aydınlandı. «Ha-yr» dedi. «Gidiyorum da, gitmeden önce bu kafiye girmemi sağlayan siz büyüğüme teşekkür edip, hayır duasını alayım dedim.» İçim bir hoş oldu. Kafalarından, gönüllerinden bir kalemde silip atanların yanı sıra, yapılan iyilikleri unutmayanlar da vardı demek. Bu çıktı pıtı kızcağızın tanıdıklardan kimin çocuğu olduğ-u-nu, nasıl bir yolculuğa çıktığını bil-miyordum ama herhalde yabancım değildi. «Yolun açık olsun yavrum» dedim. «Tanrı yardımcın olsun. Yal-nız, ihtiyarlık işte... Hatırlayama-

dım. Kimin kızısın sen?» Kıkırdaya-rak cevap verdi: «İbrahim beyin...» Hay Allah! Bizde de hafıza denen şeyin zerresi kalmamış! Düşündüm taşındım, İbrahim beyi tanıyıp ta-nımadığımı bulamadım. Kızı soru-ya çekersem, babasını hatırlarım di-ye düşünüp sordum: «Kismetse yo-la ne zaman çıkıyorsunuz yavrum?» «Şubeye bağlıyız» dedi. «Ne zaman emrederlerse...» «Nereye gidiyorsu-nuz?» Yine kıkırdadı: «Sevk kâğıt-larımıza bakılırsa, Erzurum'a...» Başladım gidişinin nedenini düşün-meye... İçinden çıkamayınca sor-dum: «Ne olarak gidiyorsunuz?» Öy-le ya... Türü meslekler var değil mi efendim? Cevap verdi: «Sağlam pl-yade!...» Ondan sonra sen misin so-ran! Açtı ağzını, yumdu gözünü! A-man efendim, o güzel ağızdan ne kötü laflar... Susturabilirsen, sus-tur! Bize memur demeye yüzün ba-hit istemiş de, işini ciddiye alan bir görevli, iki çocuk anası nikâhlı bir kadın kütüğe nasıl «Erkek» ola-rak işlemiş de... «Yahu hanım sus... Erkek gösterilmişsen ne olmuş? Ö-lüm yok ya ucunda, vatana olan bor-cunu öder gelirsün, sonra uğraşır kütükteki yanlışlığı düzeltirsin!» An-latamadık kardeşim.

Kütüğün 29 numaralı sayfasıyla, «Kütük sayfa numarası 92» yazan bizim nüfusu yeniden inceledi:

— Böyledir bizim insanlarımız. Kütük yanlışlıklardan büyük uyuş-mazlıklar çıkarılır! Adınız?

Ne olacaksa olsundu artık. Bık-kınlıkla cevap verdim:

— İhsan.

Çekti nüfustaki İhsan'a çizgiyi:

— İnsan olur da hatâ yapmaz mı efendim! İhsan nerede, Hasan ne-de? Babanız Hasan demiş, memur nüfusunuz İhsan yazmış! Ölüm yok ya ucunda...

— Adımız da değişti mi yanı?

İhsan'ın yerine Hasan'ı kondu-ru-ken cevap verdi:

— Ha-a-san! İhsan değilsiniz, ta-mam mı?

— Oldu bir kere...

Hâlâ sinirden titreyen elleriyle ye-ni adımızı tamamladı:

— Kızacak, köpürecek, karşındaki-nin bir devlet memuru olduğun-u unutarak hakaret edecek ne var, de-ğil mi efendim? Yanlış hesap Bağ-dat'tan dönermiş. Her yanlış düze-lir. Yeter ki insanlar hatâlarını ka-bul edebilsinler. Siz, adımızın İhsan olduğunda direnseydiniz ne geçerd-i eliniz?

Gözümü kararttım:

— Hiç değilse, kimliğim değişme-miş bir nüfus kâğıdı...

— İşte bunu kabul edemiyor ço-ğul Babanızın adı?

— Hüsmen.

— Hey mübarek, hey! diye çekti Hüsmen'e çizgiyi. Ne memurlar var-mış eskiden. Kütüğe Hüseyin yazıp, nüfusa Hüsmen geçerlermiş de, is-min sahibi bile farkına varmazmış!

Şaşkınlıkla bağırışım:

— Babam da mı yanlış isim kul-lanıyormuş yanı?

— Neyse düzeltiriz, dedi. Ucunda ölüm yok ya... Annenizin adı?

Ynandaki iskemleyle çökerken:

— Allah aşkınıza bana sormayın, dedim. Koyun bir şeyler işte... U-cunda ölüm yok ya!...

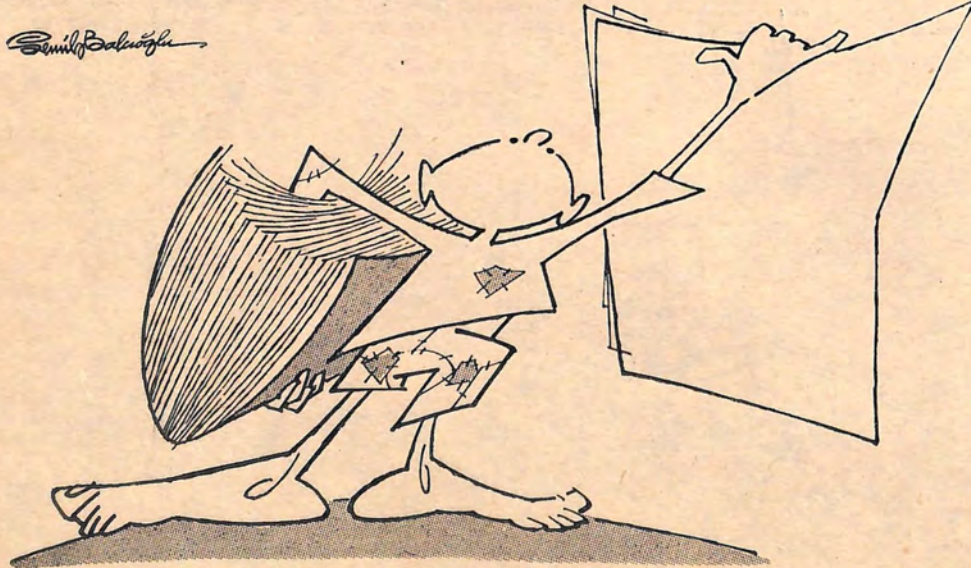
Yazdı çizdi, çizdi yazdı, yarım saat sonra bizim karalanmamış bir yeri kalmayan nüfus kâğıdını elim-e tutuşturup:

— Bunu böyle kullanamazsın, de-di. Zayıfından önce bir yenisini çı-kart, muameleli ondan sonra yü-rütmeye bak.

Hüsmen oğlu İhsan Perişan ola-rak girdiğim nüfus dairedesinden Hü-seyin oğlu Hasan Kantarcı olarak çıkarken arkamdan hâlâ söyleniyor-du:

— Küçükük bir yanlışlık yüzünden bazıları neden ağıza alınmayacak laflar söylerler bilmem ki... Oysa ö-lüm yok ki ucunda...

Vedat SAYGEL

— Kazananları yazıyooooor!..

Akbalın

Mini ilânları

DOĞUM

13 Ekim 1969 sabahı memleketimizde fevkalâde enteresan bir gün doğdu... Büyük Millet Meclisi, bu güne, 13 Ekim 1969 günü diyen milletvekilleriyle Hicri 1389 yılının Recep ayının 28'i diyen milletvekillerine şahit oldu.

TEŞEKKÜR

Yaptığı âni bir müdahale ve frenle beni muhakkak bir ölümden kurtaran sayın şoför A. B.'ye ve yardımcısı şoför muavini F. A.'ye alenen teşekkürlerimi bildiririm.

ALTIN PLÂK DAĞITILACAK

«Söz gümüş ise sükût altındır» özdeyişi gözönünde tutularak partilerin propaganda konuşmalarının durdurulduğu seçim-öncesi üç günlük devre Demokrasimizin Altın Devri olarak kabul edilmektedir.

Bu üç günlük sükûneti tesbit eden plâklar satışa çıkarılmıştır.

Plâklar kapışılmaktadır... Siz de güzel bir anıya sahip olmak istiyorsanız bir plâk almak için acele ediniz.

İNŞAAT MÜTEAHHİTLERİNE

Profesörlerimizin Üniversiteye emîn ve rahat bir şekilde giriş-çıkışını sağlamak üzere Fakülte binalarına arka-kapılar yaptırılacaktır.

Müteahhitlerin tekliflerini lütfen çok acele sunmaları rica olunur.

ZARURÎ BİR AÇIKLAMA

Gazetelerimizde «Dün bir otomobil çaldı», «Dün gece kaybolan otomobil hâlâ bulunamadı» şeklinde haberler çıkmaktadır.

İsraf, yolsuzluk ve bilgisizlik yüzünden yıllardır halkımızın kaybettiği veya halkımızın elinde çalınan otomobillerin sayısı binler değil, yüzbinler değil, milyonlardır. (Çünkü dünyada otomobili en az ülkelerden biriyiz.)

Böylesine büyük kayıplarla uğraşılacağına, halkın, çalmış veya kaybolmuş tek bir otomobil peşinde koşturulmasının üzücü olduğunu belirtmek zarureti doğmuştur.

İmza: Kayıp Eşya Bürosu
(Genel Kayıplar Dairesi)

KÜÇÜK, SAHNEDE

Önce yaptıkları radyolar, sonra otomobiller ve şimdi de yaptıkları ilaçlarla dünya piyasasına yayılan Japonlar Avrupa ve Amerikan gazetelerine verdikleri ilânlara bol bol Japon kadını ve erkeği serpiştirmeye başlamışlardır...

Böylece küçük Japon büyük dünya sahnesine çıkmış bulunuyor!

YENİ YAYINLAR

«Kel başa şimşir tarak» adlı bir kitap çıkmıştır.

Bu kitap yozlaşan kırlar, yeşilliğini kaybeden ovalar, kire bürünen sahiller, çöp kokularından geçilmeyen sokaklar, kelleşen ormanların meydana getirdiği kel bir fon üstüne gittikçe daha bo-

— Said Halim Paşa yalısı kumarhane oldu. —

Yazısız

yahı, daha süslü, daha rujlu, Paris parfümlü kadınlarımızın şimşir tarak manzarası arzlediğini dile getirmektedir.

Her bayide bulamazsınız... Kitabı güvendiğiniz kimselere sorun.

ACI BİR ÖLÜM

B. C. adında bir vatandaş, trafik kazalarının daha ziyade geri kalmış ülkelerde rastlanan tiplerinden biri sonucunda hayata gözlerini yummuştur.

Bu tip kaza, otomobil, otobüs veya minibüsün yayaya teması ile değil bilakis duraklarda saatler ve saatlerce beklemekten ölmektedir.

Adı geçen vatandaşın ölümü üzerine bazı ilgililer yazık, du-

raklarda beklemeye tam alışmıştı ki, öldü!» şeklinde konuşmuşlardır.

HÂTİRA PULU ÇIKARILACAK

1948-1968 yılları arasındaki devrede kaydedilen ilerlemeyi sembolize eden hâtıra pulu çıkarılacaktır. Çıkarılacak pul üzerinde 20 yıllık ilerleyişimizi bir kaplumbağa temsil etmektedir.

B. M. RAPORU

Birleşmiş Milletler tarafından yayınlanan raporlarda bizlerin en çok zıplayan toplum olduğu açıklanmıştır.

Caddelerimizde, sokaklarımızda ardı arkası kesilmeyen tanıl-

rat dolayısıyla açılan çukurlar ve hasıl olan tümseklerden ötürü 2 ufki-1 şakı lî adım atarak yürümek zorunda kalışımızın bu açıklamayı gerektirdiği eklenmektedir.

10.000.000 ADET FİĞÜRAN ARANIYOR

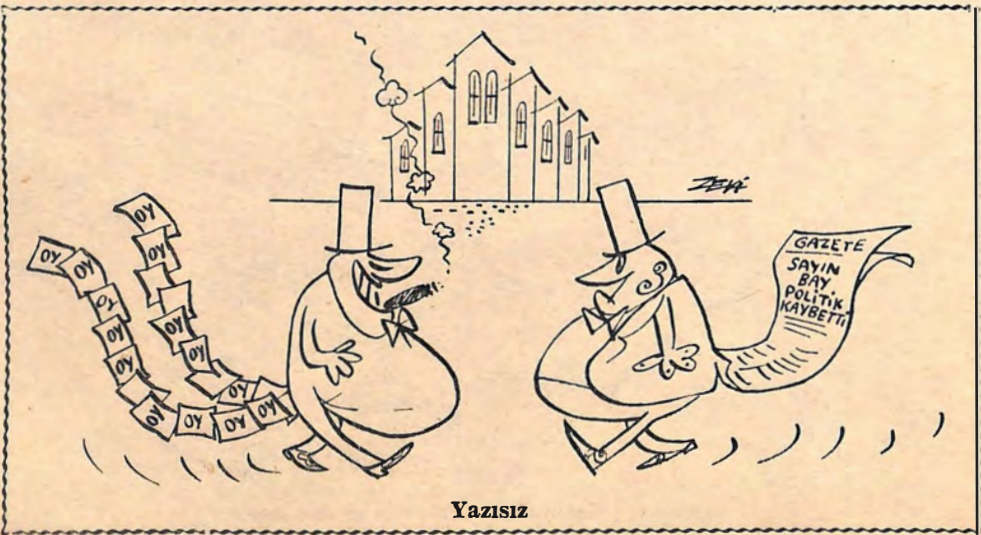
Birkaç rejisör, prodüktör ve iş adamının salneye koyduğu «Demokrasi» adlı piyes için 10.000.000 adet figüran aranmaktadır.

İş zahmetli değildir... Arada sırada seçim sandıkları önüne gidip gelme rolünden ibarettir.

BUGÜNKÜ FALINIZ

Boş bir dolmuş bulacak ve işinize rahat gideceksiniz.

Reşit AŞÇIOĞLU

Yazısız

Yerli Cames Bond

SİNEMADAN geç vakit eve dönerken hâlâ filmin tesirindeydim. Film ki, ne film... Cames Bond... Adam, vantuz gibi kadın üpüyor, leblebi gibi adam öldürüyor. Hele filmin bir yerinde, Havva anamız kılıklı bir kadını uzatmış yatağın içine, bir kadına yapıyor, bir tabancaya, bir kadına yapıyor, bir tabancaya... Kadınla sevişmesi bitinceye dek, tam beş adamı temizledi. Mübarek somurucu olduğu kadar, vurucu da... Kimini alının çatından, kimini gözünün merceğinden, kimini de kalbinin sol kulakçığının zımbaladı.

Yolda boyuna:

— Yahu bu Cames Bond'un memleketinde hiç polis denen, emniyet denen şey yok mu? diye düşünüyordum. Adam, filmin başından sonuna dek tam 177 kişi öldürdü de, sonunda da sarışın sevgiliyle uçağa binip balayı yapmak üzere Hawai'ye gitti Ne memleket, ne memleket...

Çok şükür Allahıma, Faruk Sükan'ın dediği gibi, bizim memleketinde polis azdır ama, asayiş tamdır. Ara sıra bir kadını gündüz gözüyle Taksim'den kaçırlar, binde bir okşijen tüpleriyle falan banka soyarlar, kırk yılda bir de, bir eşkiya dağa çıkar... Ama bizim emniyet kuvvetleri de şipşak enselerle bu adamları... Cames Bond efendi gelin de Türkiye'de görün asayiş. Evelallah Kara Mehmet on gün dayanamadı...

Tam köşeyi dönecektim ki, bir el boynuma yapıştı:

— Ulan aman Cames Bond olmasın?

El değil, bir mengene. Döndüm baktım. Bizim yerli Cames Bond'larımızdan... Gece bekçisi...

— Hayrola bekçi efendi?

— Dur ula bahalı!

— Ne istiyorsun, birşey mi var?

— Boyunı öleceğim.

— Anladım, dedim.

— Boyun kaç, ona bahacam!

— Bir yetmişaltı.

— Dur ula, fazla gonişma. Dayan hele şu duvara!

— N'oluyoruz bekçi efendi?

— Ökelâlık isdemez. Dayan duvar!

Adamın bir eli tabancasında olmasa, basıp gideceğim ama, dedik ya bunlar yerli Cames Bond diye. Mübarekler tabanca tutmasını bilmezler, atıllar mıydı da evelallah adamı şah damarından vururlar... Çaresiz:

— Ölc bakalım, dedim. Hayrola, birini mi arıyorsun yoksa?

— Kes ula!... Ökelâlık yoh didim. Cebinden bir mezura çıkardı, ölçmeye başladı:

— Bî metro, bibuçuk metro, bu da 28 santim. Kaç eder ula bunun hepsi?

— Bir 78.

Cebinden bir defter çıkardı, sayfalarını karıştırdı. Elime bir kalem tutuşturarak:

— Yaz bahalım şuraya, bi yetmişsekiz, dedi.

Yazdım. Sonra, defterin başka sayfalarını karıştırdı. Oradaki rakamları karşılaştırdıktan sonra:

— Puhu yedin, dedi.

— Neyi yedin?

— Puhu puhu... Boyun dutuyo... Gel baham, bi gucahlayam sen!

— Hayrola, hemşerine benzettin beni galiba?

— Ula ökelâlık yoh didim. Seni kefinden gucahlamıyom. Vezfe icabı gucahlıyom.

Tam çatmıştık belâya. O sırada, beni öyle bekçinin kucağında gören meraklılar bir ilti toplanmaya başladılar.

— 78 kilo, dedi bekçi.

— 78 kilo değilim, 82 kiloyum, dedim.

— Hadi ordan geçi. Benden eyi mi bilecen, he? Ben kaç sene celeplik etmiş adamım. Sığırın kilosunu gantara furmadan bilirim.

— Eee, n'olacak 78 kiloyşam?

— Sen yaz da şuraya görin.

Yazdım. Yine, defterin başka bir sayfasındaki rakamları karşılaştırdı:

— Ula vallah bu da duttu! diye bağırıldı.

Kadınlar, kızlar iyice sokuldular. — Şindi şu gözünü şavka tut baham? Aboooov, hemi vallah gözlerin de gara. Bu da duttu. Sekoyun (1) rengi de gayierengi, bu da duttu. Ayağında gondura vua, bu da duttu. Sonam giravatsızsın, bu da duttu. Saçların da eşek gılı gibi, bu da duttu...

Bekçi tabancasını kılıfından çıkardıktan sonra:

— Ula dinsiz, ula imansız, heç mi acımadin ula iki cana gyıdın? diye bağırıldı.

— Ne canı bekçi efendi?

— İt canı deel ula, insan canı insan... Seni gatil herif seni, yöri ula garagola!

Kocakarının biri geldi, yüzüne tükürdü:

— Tüü sana kansız herif, dedi. Ne istedin kadıncağızdan?

— Ne kadını yahu? dedim.

Bekçi:

— Arvat deel hemşire, dedi, iki dene herif öldürdü bu!

— Tuu, ben de geçen sene bizim mahallede öldürülen gonsimatiris Leylâ'nın kaatili sanmıştım. Amma onu da bu hınzır öldürmüştür. Bak-sana şundaki surata, salhane kasaplarına benziyor. Tuh sana, tuuu!

İri yarı bir adam geldi, ense köküne bir tokat aşkettikten sonra:

— Asmalı lan böyle deyyusları, dedi.

— Kimi asiyorsunuz yahu? Ben kaatil değilim ki!

Bu kez, bekçi ense köküne yapıştırdı:

— Ula, madam gatil deelsin de, niden boyun bi yetmişsekiz, kilon niden 78, gözün niye gara, ayağında niden gondura vua, saçların niye eşek gılı gibi? Hepisi bi yana, giravatın da yoh!

Çat, suratının üzerinde bir tokat şakladı. Suratsız adamın biri:

— Belki de turist kesmiştir, dedi.

— Ula ne turisti be? diye bağırıldı.

— Sos ula, dedi bekçi. İrzi gırığın doğurduğu seni!... Senin gibi kanı pozuklar, tulus de keser, tulus kız da. Büyüklelerimiz bu gadar goşdur-sunlar, tulus tulus diye bağırılarnı yırtınlar, sen tut tulus kız kes ha!...

Topluluğa:

— Başka yok mu beyler? dedim. Öldürmediğimiz adam kalmadı memlekette. Yahu ben falan yerde kasabım be kardeşim...

Uuu, keşki demeseymişim. Genç kızın biri:

— Sakın şu Londra'daki insan kasabı bu olmasın? diye bağırıldı.

Baktım pabuç pahalı, adamlar orda temizleyecekler beni, bekçiye:

— Karakola gidelim, dedim.

Bekçi topluluğa bağırıldı:

— Gördünüz şahıtlar, suçunu itiraf etti, dedi. Ettin deel mi lan?

— Ettim ettim, yürü!

— Yâni ya belkim, Düzce canavarı da sensin, şu İzmir'deki Cabahat'ın gatili de sensin.

— Benim ben...

— Ya Sarıyer'deki gabızmalın?

— Onu da ben öldürdüm.

— Vaaş!... Sen insan deel, canavarınsın be. Yürü ula hayvan herifi!...

Arkamızda bir yığın insan, karakolun yolunu tuttuk. Karakola geldiğimizde, bekçi uyuklamakta olan nöbetçi komiser:

— Duttum begim, dedi.

Adam uyku sersemi:

— Ben onbırde kaldım, dedi.

— Onbır denesini deel ama begim, beş altı denesini bu haklamış.

Komiser gerind, ağzını kovan gibi açıp esnedikten sonra:

— Kim bu? diye sordu.

— Gatil begim. Virdiniz eşgale tıpatıp uyuyo. Boyu 178, kilos 78, giravatı yoh, ayağında gondurası vua, gözü de gara...

Komiser:

— Dikel ulan duvara, dedi.

Dikeldim.

— Ver o mezurul!

— Ben ölçtüm begim.

— Ver, bir de ben ölçeceğim.

Komiser, aşağıdan yukarı, yukarıdan aşağı iki kere ölçtü:

— Bunun boyu, 176, dedi.

— Yoh begim, vallaha 178'di.

— İşte bak, tam 176...

— Beyim, belkim korkudan iki santim gısalmışdır.

— Efendim, dedim komiser, işte kartım, işte adresim, beni herkes tanır...

Komiser:

— Kartına martına lüzum yok, dedi. Boyun tutmadı. Bir tutsaydı, ben sana itiraf ettirmesini bilirdim. Haydi bas git evine bakalım.

Bekçi hâlâ arkamdan bağırıyordu:

— Vallaha begim, birazcık okşaydık iki santim uzardı, diye...

(1) Caketinin.

HİKÂYESİ

Z A M !..

Önce iki gözlüydü

Saçları kapkara, kıvrı kıvrı...

Çalıştı

Çalıştı

Evraklara, dosyalara, kâğıtlara

karıştı

Yıldızı parlamadı ama

Parladı kafası ayna gibi

Zam gelmedi ama, cüzdanına ve

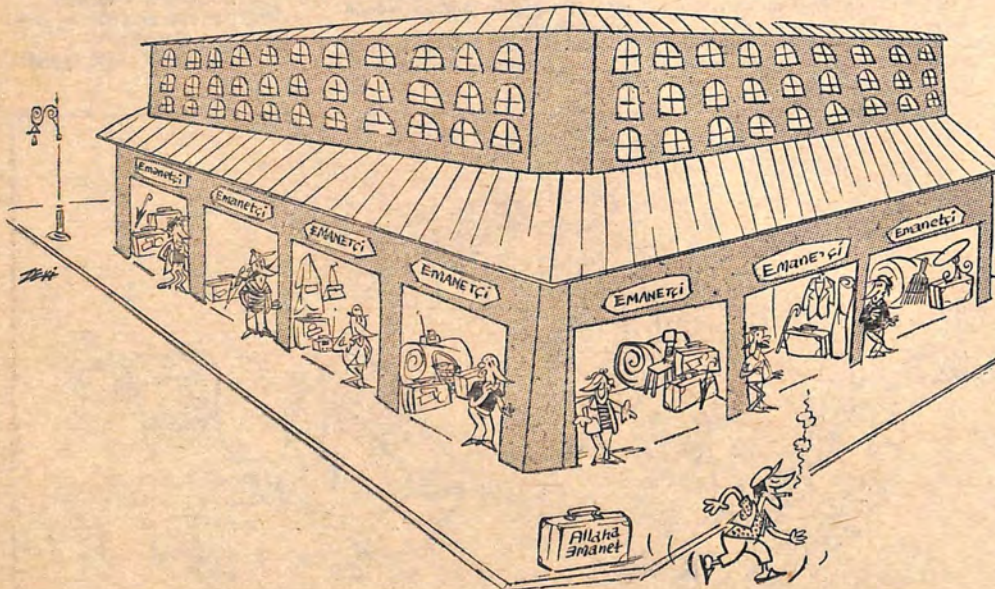
göbeğine

Genç yaşta «Dört göz» oldu:

Gözlük taktı;

Gözlerine zam geldi.

Yaşar Hâdi ÖNDER

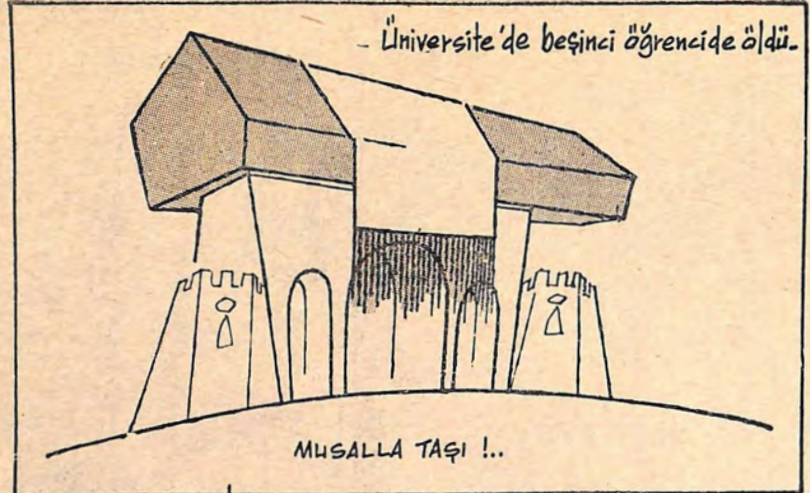
— Otobüs yolcusuymuş... Elbet bize emanet etmez!..

- İstanbul halkı sağırliğe itiliyor -

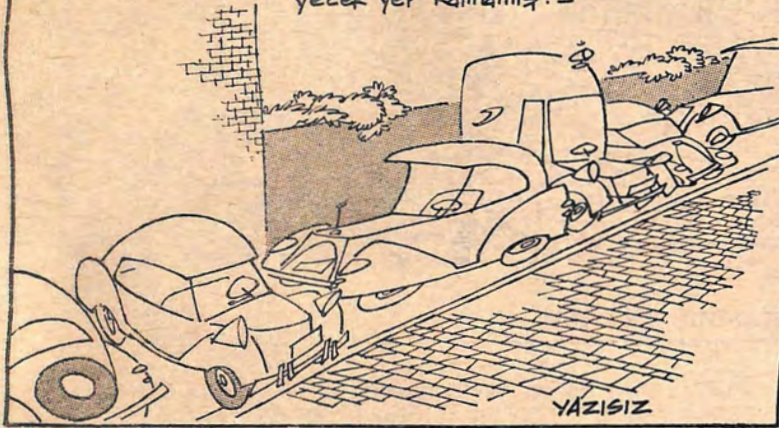

YAZISIZ

MUSALLA TAŞI !..

- Bir yabancı trafik uzmanına göre, İstanbul sokaklarında yürü-
yecek yer kalmamış. -

YAZISIZ

- İstanbul'da herkes silâhlı -

-HAYDİİ ! HER EVE LÂZİM... HER EVE LÂZİM !..

AKBABA değerli bir şairini daha kaybet-
ti. Necdet Rüştü EFE, Akbaba'nın tanı-
rık yıllık şairi idi; hiç eskimeyen şai-
ri. Çeşitli gazete ve dergilere ellibir yıldan
beri fıkra, hikâye ve şiir yazan Necdet Rüştü
EFE edebiyatta, şiirin her çeşidini başarı ile
denemiştir. Şarkı, koşma, gazel, mâni, taş-
lama, destan, mizah, manzum hikâye, man-
zum roman, manzum komedi... Doğum tari-
hinden ölüm tarihine, mezar taşına kadar.

Necdet Rüştü EFE'nin yazdığı kitapların
sayısı on tane: Kadın Asker Olursa, Gönül
Masalları, Bir Damla Gözyaşı bunlardan bazı-
larıdır. Hepsini toplasaydı, on kitap daha çı-
kardı...

İyi insan, sevimli dost, değerli şair Nec-
det Rüştü EFE'nin ani kaybı, Akbaba için bü-
yük acı olmuştur.

Toprağı nur olsun.

Bu yazı, kurucumuz merhum Yusuf Ziya
Ortaç'ın « Bizim Yokuş » adlı kitabından
alınmıştır.

NECDET RÜŞTÜ EFE

Sermet Muhtar, Binbirdirek'te bir eve ta-
sınmıştı. Baba ocağı ile bir dargınlık gücü
sanmıyınız. Genç alımlı kızı ile ayrı otura-
caktılar.

Önü meydan, yeni yapı, aydınlık bir evdi
bu. Ama iç düzeni ile Göztepe'deki beyaz köş-
kün, Şehzadebaşı'ndaki büyük konağın eşi idi
tastamam!

Sık sık buluşurduk: Muşamba örtülü yuvar-
lak bir masa başında ve bir şişe rakı, üstüne
kara zeytin serpilmiş bir tabak yeşil salata
karşısında...

Yeni bir yüz belirmişti bu evde: Biraz çe-
kingen, ufak yapılı, pembe yanaklı, gözleri
pırıl pırıl bir genç... Arkasındaki esvaptan
Tıp Fakültesi askerlik bölümüne gittiği anlaşı-
lıyordu. Sermet'in kayınbiraderi imiş.

Galiba ilk rakıyı, eniştesinin elinden, bi-
zim soframızda içti...

Bu, şimdi mizah edebiyatımıza manzume-
leri ile yeni bir tad getiren Necdet Rüştü Ef-
e'dir.

Eğer, kırkbir, kırkiki yıl önce, Binbirdi-
rek'teki enişte evinde bizim aramıza karışma-

NECDET RÜŞTÜ EFE

saydı, şair Necdet, belki de doktor Necdet
olacaktı bugün.

Babası, doktor Rüştü beydi. Kaçınıcı sınıf-
ta bıraktı Tıp Fakültesini bilir misiniz?... Dör-
düncü!

Şiirler yazıyordu, çıtı pıtı... O yaşın şiir-
leri idi hepsi: Her mısra, komuşu kızına bir iç
çekiş, her kafiye bir yutkunuş!

İlk yazısı, bizim «Numaralı Kitaplar» da
çıktı...

İşte, Necdet Rüştü, bu kitapların yedin-
cisinde yer alan «Kapında» başlıklı şiiri ile
edebiyat dünyasına ayak bastı. Dili bugünkü
kadar güzel olan bu manzumeden bir dördünlük
vereyim:

Göklerden yağsa da bu yollara kar,
Altında gömülüp kalsam ne zarar?
Sıcak yatağına korkusuz uyu,
Kapımı beklerim sabaha kadar!

Necdet Rüştü'nün babası doktordu demiş-
tim. Eh, Necdet de Tıp Fakültesi dördüncü
sınıfından tasdiknameli bir yarım doktordur,
yarımdan bile fazla... Ama büyükbabası Hakkı
Paşa, hem Rumeli orduları müşiri idi, hem de
«Divançe-i Hakkı» sahibi bir şair... Demek bu
«sahib-i seyf-ü kalem» büyükbabanın şairliği,
babamın doktorluğundan daha güçlü çıkmış!

Necdet Rüştü, vezinle, kafiye ile çelik ço-

SONBAHAR AKŞAMLARI

Akşam yağmur yağarken camları çizme çizme,
Bu evde uğramasa hiç kimse semtimize!...
Güneş, kıpkızıl olmuş, batıyorken denize,
Gurubu seyre dalsak, gelsem yanında dize!...

Ne kırpkırlarım ile yaş, ne yüreğimde hüznün,
Beni bahtiyar etse baktıkça güzel yüzün!...
Hakikat olduğunu görürsek bu sözün:
Tanrı hükmünü yapsa yıl kadar günümüzün!...

Düşsen beni gönülden ağlatmak hevesine,
Bir şarkımı diulesem, doysam tatlı sesine!...
Sonra lâdes tutuşsak, sorsan bana: Nesine?
Dudağımı göstersem, desem: bir busesine!...

Herkes giden yaz için matemde, kederdeler,
Sonbahar bıçak gibi yüreğimin deler!...
Desem: Serçeler bile yuvada siperdeler,
Sen de odada gizlen, insan artık perdeler!...

Biliyorsun: Döndürdün kaç ay beni çığına,
Daha dayanır mı senin ayrılığına?...
Saçların benziyorken bir ipekten yığına,
Başım yatsa kolunun kuş tüyü yastığına!...

Sıcak odada sarsın buğu inik camları,
Ayak ucunda dinsin yüreğimin gamları!...
Yeşil gözlerindedir Necdet'in ilhamları,
Gel!... Sensiz yaşanmıyor sonbahar akşamları!...

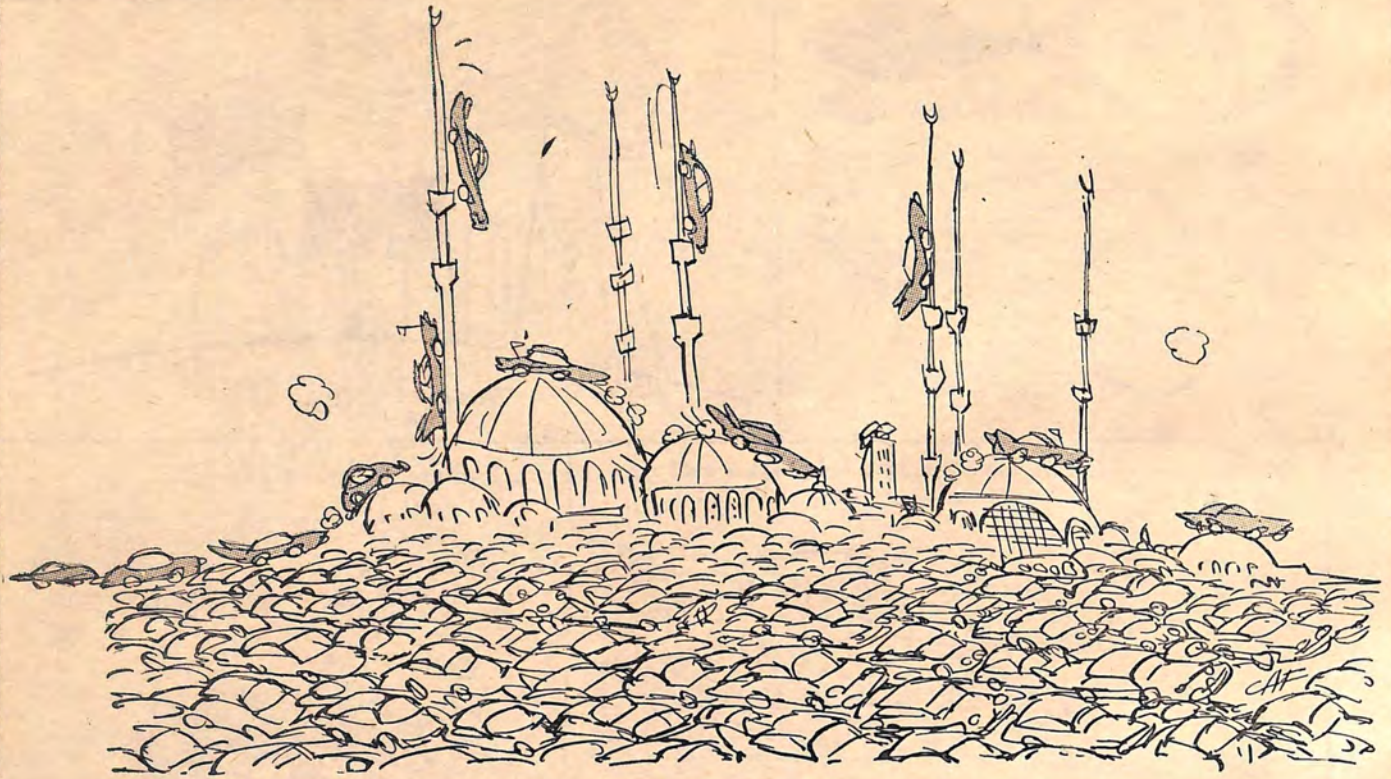
Necdet Rüştü EFE

(2 Kasım 1966)

mak oynar. Eğer uykusunda manzum rüya gö-
rüyor, kafiyeyle sayıkıyorsa hiç şaşmam.
Eski günlerin bir şarkısı, alaturka saz
âlemlerini yıllarca sarmıştı:

İncecik, kıvrak belinden bir gün olsun
sıkmadım,
Ben canımdan bıktım amma hasretinden
bıkmadım!

O pembe yanaklı, ışıltılı göz, afacan tıbbi-
yeli, şimdi pek sevimli, pek tonton bir ihtil-
yar... Tertemiz kıyafeti, süktü ürpertmekten
çekinen yumuşak adımları ile sessizce gelir,
sessizce gider...

İSTANBUL TRAFİĞİ!

PAZARTESİ

Ve bir gün...

Biz mi düzenli yaşamasını bilmiyoruz, yoksa sorunlara gereken önemi mi vermiyoruz ne ise, iki yakanızın bir araya geldiğini bir türlü görmüyoruz! Ceketini satmadan pa-bu-ç alamayız, pantolonu satmadan gömlek... Bir şeyimizi eksiltmeden, bir başka eksikimizi tamamlayamıyoruz nedense... İşte buna benzer bir

ihtiyaç giderme daha: Amerika'dan bulgurla peynir, Mısır'dan pirinç, Almanya'dan buğday ithal etmişik. Kışlık yiyeceğimiz çıktı diye sevinmemize kalmadan ne görelim? İstek üzerine havan, oklava, keppe, tepsi, tencere gibi mutfak eşyasını Amerika'ya göndermişik!

Eski alışkanlığımızdır bu bizim. Unu buluruz ama, oklavayı kaybettikten sonra... Sarmısak buluruz, havanı kaybettikten sonra.

Pirinç buluruz, keppayı tencereyi kaybettikten sonra.

Hani bu gidişle günün birinde memlekette yeterince iş yerleri de kuracağız ama, herhalde bütün işçileri yurt dışına gönderdikten sonra!...

SALI

Acaba?

Yarımca Seramik'te işçiler çatışmış, bir jandarma yaralanmış!

Eh, görünmez kaza dedikleri bu olsa gerek.

Midyat'ta eşkiya takibine çıkan jandarma ateş açmış, jandarma komutanı şehit düşmüş!

Haydi buna da kötü bir rastlantı diyelim, başka haberlere göz gezdirelim.

Hırsız kovalayan bir bekçi tabancasını çekmiş, başka bir bekçiyi hastanelik etmiş!

A!... Bu kadar aksilik de olamaz ama! Namludan çıkan her mermi, memlekette başka insan yokmuş gibi gidip gidip asayiş kuvvetlerini buluyor!

Bu duruma son vermek için ne yapsak bilmem ki... Silâh kullanmayı kesinlikle yasak mı etsek, zabı-tayı olay yerlerinden mi çeksek?

Birincisi sökmeyeceğine göre, acaba ikinci yolu mu denesek?

ÇARŞAMBA

Bizimki biraz başka

Belediye Başkanı Atabey'in özel davetlisi olarak şehrimize gelen ve ilgililerle yaptığı toplantıda, «İstanbul'un trafiğini düzeltmek için iki neslin uğraşması lâzım» diyen İngiliz Kraliyet Akademisi uzmanı anlatılanları dinleyip, Boğaz'a köprü yaptırılacağını öğrenince sormuş: «Siz, bu sorunu halletmek için köprüden başka bir şey düşünmez misiniz?»

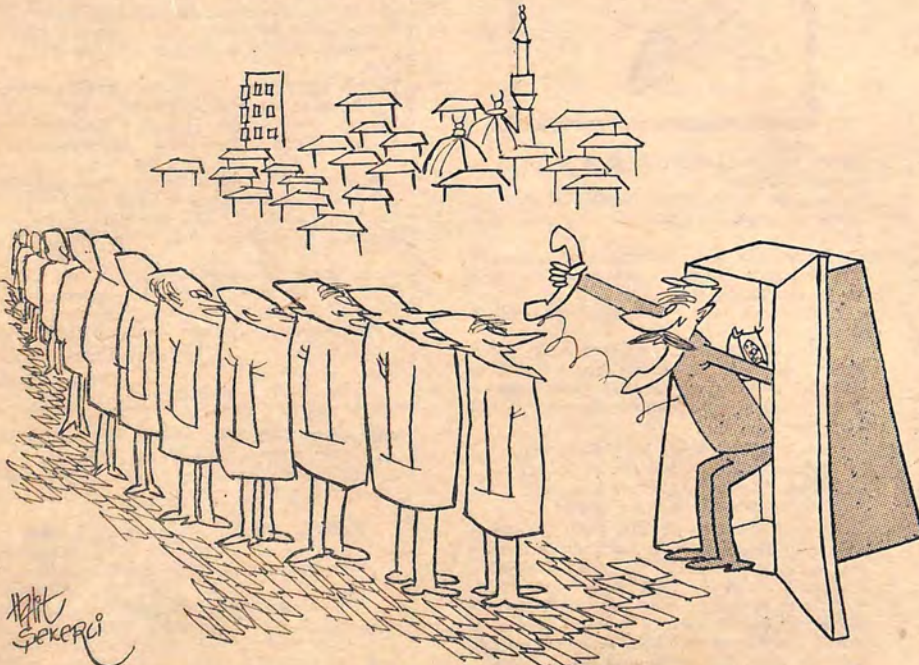
Düşünürüz elbet. Düşünürüz ama, sizin düşündüklerinizi değil.

Köprü kurmayı düşünürüz. Geçenlerden türet almak için...

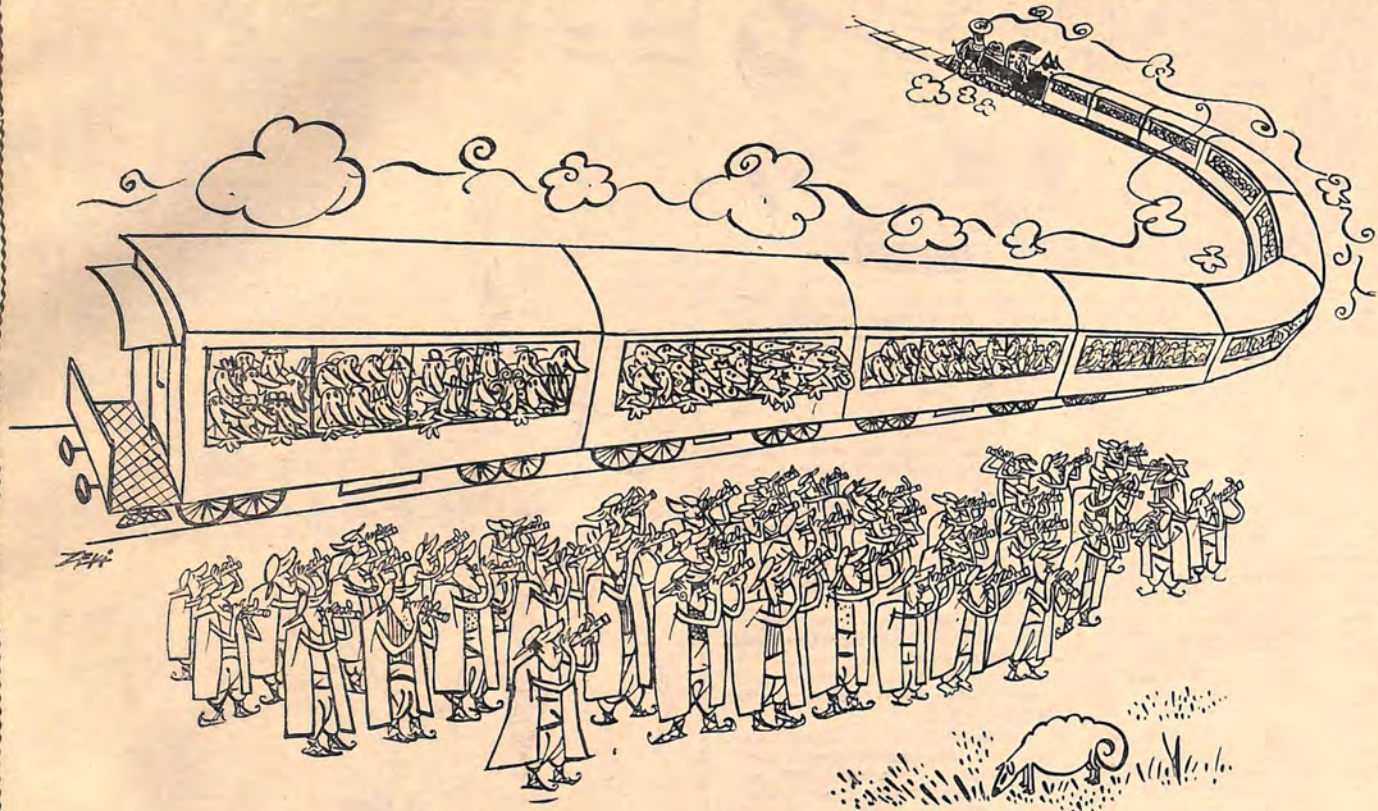
Baktık olmadı, yeraltı geçidi açmayı düşünürüz. Üstten geçenlere ceza yazmak için...

Yine mi olmadı? Trafik kontroluna çıkarız. Memur maaşlarını karışlamak için...

İstanbul'da telefon numaraları karışıyor. — Gazeteler —

— Hangi numarayla çevirsem kaynanamın telefonu çıkıyor.. Var mı konuşmak isteyen?..

YAZISIZ

Derdimiz gücümüz trafiği düzene sokmak değil, yeni gelir kaynakları bulmak.

PERŞEMBE

Temenni edilmez ama...

Eski adı ile Salt Halim Paşa yalı-sı, yeni adı ile İstanbul Kumarhanesi'nin dört gecelik bilançosu ne imiş biliyor musunuz? Üçbin lira zarar! Kumarbazın kaybettiğini hep bildirdik de, kumarhanenin kaybettiğini hiç duymamıştık doğrusu.

Dört günde üçbin lira zarar!

Kırk gün sonra kumarhanenin üstüne İstanbul'u da vereceğiz zaar!

Ve kapısına vurulan kilitin üzerine şöyle bir yafta koyarlar herhalde:

«Kumara yatırmıştı turistik kal-kınmasını; eloğlu haczetti koltuğu-nu, masasını!»

CUMA

Her yerde aynı demek

İhtilâl yapılan Libya'da, İhtilâl Konseyi ateşli ve kesici silâhlarla birlikte radyoyu da yasaklamış!

Bizden sonra halkın radyo dinle-mekten men edildiği bir ülke daha doğdu demek: Libya!

Ne var ki, orada radyoyu dinlet-meyen İhtilâl Konseyi; bizde ise din-lenmez hale getiren TRT'nin kendî!

CUMARTESİ

N'olurdu acaba?

İmamına, «Atatürk için dua etme-yin» diye baskı yapılınca, İstan-bul'un ünlülerinden Nimet Abla, yap-tırdığı milyonluk caminin kapısına kiliti takmış!

Hani düşünüyoruz da, «Acaba» di-yoruz, «Atatürk'ü korumak için Ni-met Abla'nın sistemini uygulasak n'olurdu?»

Fakat hayır hayır... Böyle bir sa-vaşa ne kilit yeter, ne sürgü yeter.

Sanırsız memleket iki günde nalbur dükkânına döner.

Aleyhtarlık öylesine çoğaldı ki, dünyanın kilitini toplasak az gelir!

Festival

PAZAR

Seçim demek çok güç. Bir festi-val daha bitti.

Biz bu satırları yazarken, sizler sevgili AKBABA'mızı yudum yudum okurken, sonuçlar kesinlikle belli o-

lacak. Şimdilik sadece seçim önce-sinden bazı notlar vermekle yetine-lim.

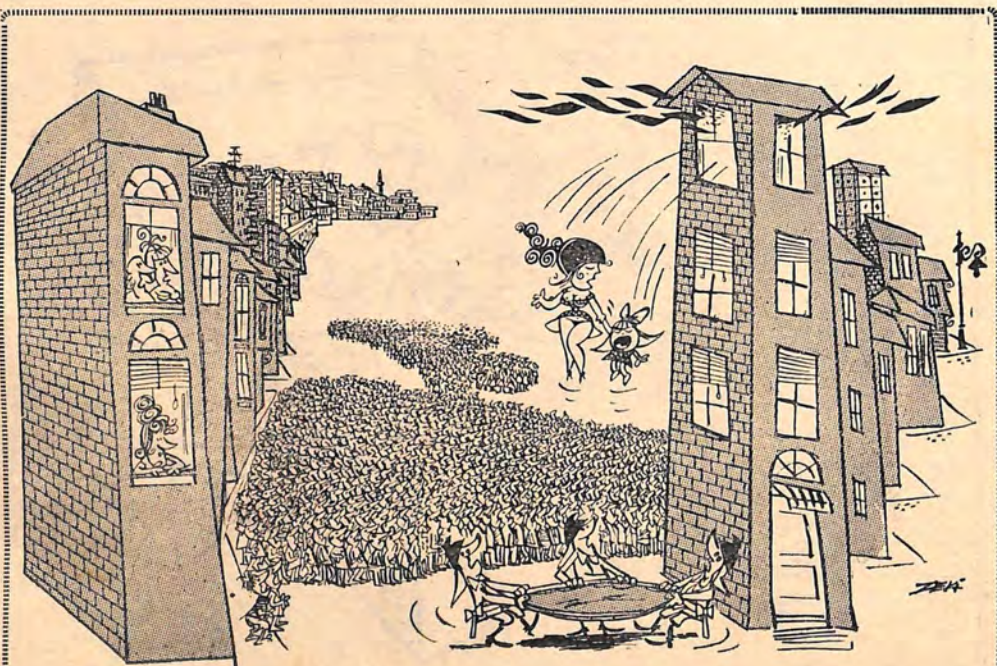
Dinleyici bulamayan Nevşehir AP. adayı şeker dağıtmayı akıl edince, çocuklar peşini bırakmaz olmuşlar.

Ne bilsin yavrucuklar. Çocukça ko-nuşmaları duyunca, üstelik bir de kendilerine şeker tutulunca adayın seçim nutku attığını unutup, evcilik oynamaya kalktığını sanmışlardır.

«Konuşmalarımı ezanla açıp, fâti-ha ile bitireceğim için beni dinleme-ye boy abdesti alarak gelin» diye a-

nons eden Bursa'nın bağımsız ada-yı Hafız İbrahim Kara, günler bo-yunca şu vaatte bulundu: «Mudanya ile Gemlik arasını açarak Bursa'ya deniz getireceğim. Köylülerin para-larını yiyen fareleri zehirleyeceğim. Mini etekli bayanlara şalvar giydire-ceğim.»

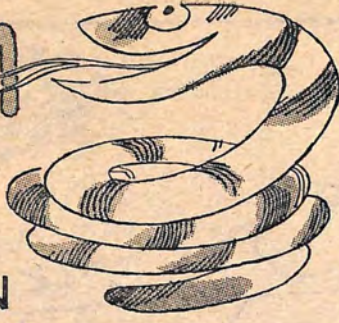
İnşallah kazanmışsındır üstad. Sa-yende Bursa'da denizi görürüz. Fare savaşı için eline bir kedi verilir. E-zan okursun, şalvar biçersin, onca insanın arasında sen de geçinir gi-dersin!

— Boşuna ağlama... Koca kız oldun, kucağıma alamam!

Konuşan Yılan

BURHAN ESEN

ESKİDEN İzmir biraz da tuluat tiyatrosu ve cambazhane şehri demekti. Kemiksiz Ali'lerin, sinirsiz Veli'lerin nüfus kâğıtlarında İzmir'de doğdukları yazılı idi. Çankaya'dan İkiçeşmelige, Mezarlıkbaşı'ndan Basmane'ye kadar Tiyatrolar ve Cambazhaneler sıralanırdı. Hele Altınpark cambazsız olurdu ama, cambaz Altınparksız olmazdı!

Çalıştığımız tiyatrodaki patron: — Hedefiniz Akdenizdir! İzmir'e doğru, ilerli... dediği zaman tekmlil kumpanya sevinç çığlığı atmıştı. Oyuncuların yarısına yakını İzmir'liydi. Kantocu kızların bir kısmı Ege'li değildi ama, onların da sevgilleri, dostları, belâhları İzmir'deydi.

Mevsim yazdı. Şimdi Büyük Sine-ma'nın bulunduğu yerde hana ben-zeyen büyük bir depo vardı. Orayı kiralamıştık.

Bizim patron gibi yaşamak, dün-yanın en zevkili işiydi. Aşağılık duy-gusuna benzer nesne yoktu müba-rekte... Daima iyimserdi. Bu iyim-serlikte o denli ileri gitmişti ki... takvimin yapraklarının ileriye doğ-ru gittiğine inanmaz, eski günlerin geri geleceğini sanırdı. Salaş tiyat-roculuğunun pabucunun dama atıl-mak üzere olduğunu aklının köşesi-ne bile getirmiyordu. Sinema mı i-cat olundu; kasıklarını tuta tuta kahkahayı basardı:

— Şu kara gölgeler mi tiyatroyu alt edecek, yenecek... Millet bu fo-tograflara bir gün bakar, iki gün bakar, üçüncüsünde tornistan ede-rek, bize gelecek: «Kes bir bilet, en önden olsun!» diyecektir.

İzmir'de oyunlara hazırlanırken beni çağırttı:

— Büyük şehirde perde açmak ö-

tekilere benzemez!... diye söze baş-ladı. On taneye yakın rakibimiz var. Üstelik cambazhaneler de tiyatroya benzeyeli bizden epeyce müşteri sız-dırmaya başladılar. Durumu göz ö-nüne alarak bazı yenilikler yapma-yı düşündüm. İlk olarak...

— Yaşa patron!

— Lafını kesme de dinle. İlk o-larak bir yılanı ile anlaşılmaya var-dık!

— Bir arslan, iki de maymun te-min edebilirsek, tiyatroyu sirk'e çe-virebiliriz...

— Yılan bildiğimiz cinsten değil. Kocaman bir kobra. Üstelik konu-şuyor da...

— Deme patron! Nece konuşuyor bu hayvan? Öztürkçe mi, Osmanlıca mı? Yoksa yılanca mı?

— Ben de merak ettim de sor-dum. Türkçe konuşuyormuş. Halis İstanbul şivesiyle...

Konuşan yılanın sahibinin adı Sabri'yd. Ama mademki yılan Afri-ka'nın korkunç ormanlarından ya-kalanmış, getirilmişti. Yılan terbiye-cisinin de ismi o korkunç dekora uymalıydı. Uzun tartışma, gelişme, tepişmelerden sonra Sabri ismi ti-yatro yöneticileri tarafından Ta-marra Ya Habibi'ye çevrilmişti.

Konuştugu, hattâ seyirciler arasın-da görüp de hoşuna giden güzel kız-lara ilân-ı aşk ettiği bile reklam e-dilen yılanın mevcudiyeti işeyi ha-rekete getirmişti. Daha erken saat-lerde oturacak yer kalmamıştı. Se-yircinin bir kısmı ayakta, leylekler gibi tek ayaklarının üzerinde oyu-nun başlamasını bekliyordu.

Sıra yılan numarasına gelince, sahneye sekiz kişi koscoca bir san-dığı güçlükle getirmiş, ortaya koy-muşlardı. Sandığın üzerinde koca-

Küçük memurlar geçim sı-kıntısı içinde. — Gazeteler —

AY BAŞI!

man bir kilit vardı. Kimseye sır vermiyordu yılanıbaşı.

Ben de seyircilerin arasına sokul-muş, işin sonucunu merakla bekli-yordum. Sabri'nin, yeni adı ile Ta-marra Ya Habibi'nin elinde koca-man bir kırbaç vardı. Perde açılın-ca sandığın önce kilidini sonra ka-pağını açtı. Anlamını kendisi de da-hil, kimsenin bilmediği birkaç kelime mırıldandı. Sonra kırbacını san-dığın içine doğru şaklattı.

Önce manda başı gibi kocaman bir kafa görüldü. Çatalı dilini ter-biyecisine doğru uzatıyor, onu diş-

lerinin arasına almak, yutmak isti-yordu. Sonra kocaman ve uzun göv-desi sandıktan sahneye doğru süzül-meye başlamıştı. Seyirciler arasın-daki çocuklar ve genç kadınlar: — Ayyy... anneciğim... diye birer çığlık attıktan sonra fenahklar ge-çiriyorlardı.

Yılan korkunç homurtularla salı-nenin ortasına çöreklenmişti.

Sabri elindeki kırbacı bırakmış, uzun bir demirle yılanın başına vur-maya başlamıştı. İlk darbelerden sonra salonda bulunan ve ön sıra-larda oturan şık giyimli, kalantor kıyafetli iki kişi ayağa fırlamışlar:

— Vurma... diye bağırma başla-mışlardı... Kanun namına vurma! Sonra mesul olursun!

Yılanı Sabri önceleri müdahaleye anlam verememişti:

— Biz burada oyun gösteriyoruz, demişti. Size ne oluyor?

— Biz Hayvanları Koruma Der-neği idarecilerindeniz. Yılanı işkence ettirmeyiz!...

Yıllarca aç karnına, türlü eziyetler içinde sahnede insan oynamak sa-kıncalı değildi. Aktör insansa, pat-rona karışan yoktu. Tepe tepe kul-lansındı. Ama bir yılan aynı sahne-de oynatılamaz, eziyet edilemezdi. Hayvanları Koruma Derneği vardı, insanları koruma düşünlmemiştii bugüne dek...

Yılanı Sabri kaç ayazın kirağısı-nı yemiş adamdı. Yılan bu sefer daha okkahl bir demir salladı. Yı-lan ağzını açtı:

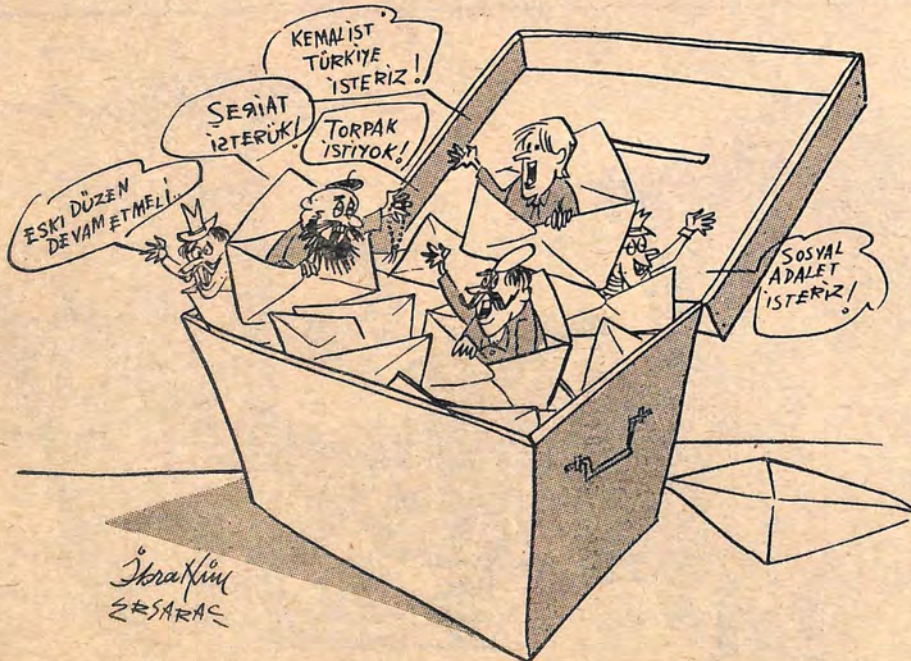
— Vurma... Yeterli... diye inledi.

Terbiyec, kocaman canavarı elle-riyle yakaladı. Havaya kaldırdı. Boş bir çuval gibi birkaç defa salladıktan sonra cemiyet üyelerinin üzeri-ne doğru fırlattı:

— Alın dedi, iyi koruyun yılanı-nızı!

Hayvanat Derneği üyeleri korku-dan sandalyelerin altına sığınmışlar-dı. Yılan birkaç parçaya bölünmüş-tü. Başı bana isabet etmişti. Mukav-vadan yapılan bu korkunç başın iç-inde küçük bir hoparlör vardı. Hâlâ:

— Vurma!... Yeterli... diye inliyor-du...

Sandıklar açıldı, oylar saçıldı!..

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1973 — YIL: 1999 * EĞRİYE DOĞRU — DOĞRUYA EĞRİ *

Altın makas Necabettin, erkek modasında ihtilâl yapıyor.

İŞTE NECABETTİN VE YARIM MAKAS MODASI — Resim, Necabettin'in, yarım makas modasını manken Tahsin üzerinde tatbik ederken gösteriyor...

BEYOĞLU, (Telefonla) — Memleketimizin on hızlı erkek terzilerinden Altın Makas Necabettin'in, yarım makas modası, önce Beyoğlu'nda sonra bütün dünyada birdenbire tutulması çok hayret uyandırmıştır... Şık ve frapan giyime meraklı erkeklerimiz bu moda hakkında şunları söylemişlerdir:

GÖKSEL ARSOY — Ben sahne ve film yıldızı Göksel Arsoy olarak bu yarım makas modasına ilk evet diyenlerdenim... Necabettin'in bu buluşu karşısında ne diyeceğimi şaşırdım. Hemen gidip iki takım kestirdim... Lâcivertleri sahnede giyeceğim. Bir itirazı olsa varsayalım... Bu yeni takımlarımla çok şık duracağımı sanıyorum... Seni her dem arıyorum...

NECİMİ RIZA — Ah birader... Bu Necabettin ne fevkalâde bir buluşla benim gibi güzel giyinen erkekleri bu mevsim mutlaka daha janti bir hale sokacak... Sosyetede bu yıl yarım makas dikti-receğim elbisemle sizi adalar sahilinde bekliyorum... Arz-ı hürmetler ederim beyefendiciğim...

CAN BARTU — Bütün spor ekârı benim en şık ve hârika giyin en futbolcu olduğumu bilirler... Necabettin beyin yarım makas modasından elbette ben de bir futbolcu olarak istifade edeceğim... Yalnız diktireceğim kostümleri takım arkadaşlarımdan birinin üstünde görürsem sahaya çıkmam... Benim en büyük zevkim iyi giyinmek ve iyi pas atmaktır... Necabettin beye şimdiden üç takım ısmarladım...

İstanbul'a pasaportsuz girmeye kalkan Haydarabad Nizamın oğlu Haydar Babad gayri nizami bir sandıkla Harbotakona gönderildi.

BİR DE SİRİTİYOR — İşte bu yabancı... Memleketimize son günlerde dadananlara karşı ne yapıyor? Bu sorunun cevabını verecek olana piyango...

YEŞİLKÖY — Yeşilköy'e S. M. YUFMANZA uçağıyla gelen bir tip birden dikkati çekmiş ve üzerine atlayan memurlarla bir müddet boğuşuktan sonra tükümüştür. Fakat memurlar bu acayip herifi, terminalin helâsında enselemişler ve bir güzel mariz-

ne kayarak polis merkezine celbetmişlerdir... Komiser Osman Karpuz yabancı sanığa şunları sormuş ve aralarında şu konuşmalar geçmiştir:

— İstanbul'a neden geldin?
— Roba tonu kobartonga...
— Pasaportunu çıkar...
— Sen çıkart erkeksen...
— Arayın üstünü...
— Aratmam...
— Öyle bir arazır ki...
— Ben diplomatik bir tipim... Haydarabad Nizamı'nın ortanca oğlu Haydarabad Gayri Nizami'yim. Bu yaptığınız hareket de gayri nizamidir... İkidenden beş çıkarsa üç kahr... Binaenaleyh... Beni bırakın...

Bu lâflardan adamın aklından noksan olduğu anlaşılmış ve yine aynı uçağa bindirilerek gönderilmiştir... Fakat üstünden çıkanlar memurlar tarafından müsadere edilmiş ve bir zarfa konularak alâkalı mercilere gönderilmiştir... Durum hâlâ esrarını muhafaza etmekte, arada bir dumman koyvermektedir... Bakalım ne olacak?...

Marmaris'li Hacı Mehmet dünyayı deve ile doıanmaya başladı.

ALANYA, (Acele) — Dün bir basın toplantısı yapan Alanya'lı Hacı Mehmet, emektar devesi Naciye ile dünya turuna çıkacağını açıklamış ve deveyi basın mensupları ile tanıştırmıştır... Mehmet yanına iki ton kavurma, bin ekmek, on şişe kapalı şişe suyu olarak Erzurum üstünden İran, Afganistan, Hindistan, Çin, Japonya, oradan vapurla Arjantin, Şili yoluyla Meksikaya geçerek Yeni Glin Otelinde beş gün kalacak ve Amerika'da yapılacak deve güreşlerine iştirak ettikten sonra yine vapurla Avrupa'ya geçip bütün Avrupa'da gösterilerde bulunarak yarın sabah dokuza on kala Topkapı'dan İstanbul'a girecektir... Devenin yıkama ve yağlamasını yaptıran Mehmet şunları söylemiştir:

«— Maksadım yerli deveçliğimizi bütün dünyada temsil etmek ve deve ile dünyayı ilk dolaşan insan ünvanını kazanmaktır... Biliyorum, yolum çok çetindir... Çeşitli cereyanlar ve akıntılar vardır... Fakat ben bütün bunları hesap ettim ve netice hep 456 çıktı... Ashında devam Naciye ve ben çok iyi anlaşıyoruz... Aramızda mukavele var... Ellime geçen parayla Naciye ile hayatımın sonuna kadar mutlu yaşayacağız... Aramızın bozuk olduğu lâfları yalandır... Çok iyi anlaşıyoruz» demiştir...

MEHMET VE DEVESİ NACİYE STARTA ÇIKARKEN — İşte Alanya'nın tarihi gününde çekilen resim... Üste Mehmet, alta deve Naciye... Biraz sonra ikisi de bir toz bulutu kaldırarak İran'a doğru yola çıkacaklar... Yolları açık olsun...

Yılın aşk romanını yazan Mebrure Nihal hanım aşka inanmıyor.

Sıcak bir oda... Karşımda yılın aşk romanı «Bir Kadının İç Çekmesi»ni yazan meşhur romancı kadın yazarımız Mebrure Nihal hanım oturuyor... Çaylarınıza yudumlarken birden ilk sorumu soruyorum:

— Adınız hamfendi?...
— Mebrure Nihal beyefendi...
— Kaç roman yazdınız bakım?...
— Yirmi, hepsi hissi ve ebedî eserler. Bilhassa hislerin kalbten çıkan ruh haletlerini dile getirmek için çalışmaktayım... Bu romamda ıstırap çeken bir kadının sık sık içli sesini duyacaksınız...
— Bu kadın kim?...
— Belki de ben... Hah... hab... Ah siz erkekler... Çapkın...
— Hamfendi aşka inanır mısınız?...
— Hayır, katiyen. Rıfkı beni aldatıktan

BEN VE MEBRURE — Ah Mebrure hanım, diyorum, yapmayın... O da bana cevap veriyor: Oylese cici cici oturam

sonra inanmıyorum... Haklı değil miyim bahuş...

— Ya sevdiğiniz erkek tipi?...
— Erkek vâkur, zengin, atılgan, sıkılgan ve nobran olmalı... Kadına hâkim bir açıdan bakan erkeklerden nefret ederim... Erkeğin müşfik ellerini koltuk altlarımda hissetmeliyim... Oh, bana sokulun...
— Hamfendi ben buraya...
— Boşverin... Oh, konsantre edin beni... Oramdan tutmayın... Oh... ne güzel... Belki yaşı geçmiş bir kadını, fakat bendeki hisler bir genç kızın gibi gılgın ve köpüklüdür...
— Hamfendi ayıp olmuyor mu?...
— Ah susun... Suallerden nefret ederim... Buraya bir nokta koyunuz...
Sonra sessizce oradan ayrıldım... Kimse kapıdan çıktığını görmedi...

GEVİREN: Süheyla AYKUT

ESİR satıcısının ihtiras dolu bakışlı müşterilerine gösterdiği kız çirliçiplak ve bir mermer beyazlığındaydı.

Marc, derin derin içini çekerek resmi yerine koydu. Bu resim yüzünden neredeyse kızkardeşi Lillian'ı dövecekti. Sürgüyü ihtiyatla çekti. Mütevazı odacığına kimsenin girmeyeceğine emin olduktan sonra, terli alnını kuruladı.

Kendini suçlu hissediyordu ama, işlenecek bir suçta kızkardeşinin hiç payı yok muydu sanki? Bu fotoğrafları ne diye ona göstermişti?

Kızkardeşi, kasabadan birkaç kilometre uzakta bulunan bir otelde çalışıyordu. Burası son derece lüks ve dünya çapında ün yapmış kişilerin kaldıkları bir oteldi. Marc ilk günler Lillian'ın öve öve anlattığı insanlarla pek ilgilenmiyordu ama, heyecan verici fotoğrafları gördükten sonra durum değişmişti. Lillian, eve

getirdiği resimleri, sahiplerine imzalatmayı da ihmal etmiyordu. Bunlar, açık saçık elbiseler içinde birbirinden güzel kadın yıldızların fotoğraflarıydı.

Adlarını işletmemişti şimdiye kadar. Bu, belki de sinemayla pek başı hoş olmadığı içindi. Zaten onca önemli olan isim değil, güzellikti.

Bir daha baktı resimlere. Sultanların önünde rakseden cariyeler mi ararsınız, esrarlı bakışlı Mata-Hari'ler mi, esir tüccarlarının önünde diz çökmüş satılık kızlar mı?... Kardeşi, kız olduğu halde, ünlü kadın yıldızlardan güzel bir koleksiyon meydana getirmişti doğrusu!

— Hepsini film yıldızı, diyordu Lillian. Hollywood'un yapımcılarıyla dolu gürültülü hayatından kaçarak buraya dinlenmeye gelmişler.

— Seni ziyaret etmek bahanesiyle bir gün otele gelir, hepsini yakından görürüm, dedi Marc.

— Hiç zahmet etme. Kadın yıldızlar, bütün oteli doldurmuş bulunuyorlar. Hem otel yönetmeliğine göre, içeri erkeklerin girmesi yasaktır.

Marc'ın merakı artmıştı. Artık onu hiçbir şey durduramazdı. Bir ezaneden aldığı uyku ilacını, bir sabah kızkardeşinin kahvesine koyarak uyuttu. Kahvaltı masasında sızp kalan kardeşini bir güzel yatığına yatırdıktan sonra motoruna atlayarak, ünlü otele vardı. Patrona, kızkardeşinin hasta olduğunu, gerekirse onun işini kendisinin de görebileceğini bildirdi. Yaşlı kadın içini çekerek:

— Bu, kurallara aykırıdır mösyö, dedi. Ama yine de sizi kabul etmek zorundayım. Çünkü şu anda bir yardımcıya şiddetle ihtiyacım var.

Marc, yasak beldeye böylece ad-

MUKADDER DIVANI'NDAN SEÇMELER :

G E L

Bu gece ne olur gel, bir elinde saz ile; Mini eteğin ile kırılarak naz ile...

İstersen fasılları geçeriz birer birer; İstersen radyo dinler dans ederiz caz ile...

Neşeli sofranızı hazırladım akşamdan; Ufak raki, bir kavun, köfte ve piyaz ile...

Sabrımı tükenmektedir, nerde kaldın ey güzel?... Tutuldun mu çeneye yine birkaç kaz ile?...

Sana her seferinde: «Sakın geç kalmak» derim. Yine de geç kalırsın yaptığım ikaz ile...

Masada yapayalnız hem içtim, hem de yazdım; Gelsen geçirdi gece doyulmayan haz ile...

Mukadder ÖZAKMAN

mını atmış oldu. Lillian'ın odasına girerek iş önlüğünü taktı ve servise başladı. Son derece boyalı ihtiyar bir kadın:

— Aman Yârabbi!.. Bir erkek! diye bağırdu.

Saçları bigudilli başka bir ihtiyar kadın:

— Rüya görüyorum galiba! diye mırıldandı.

Şişko bir dev anası mestolmuş sesle:

— Oh, Romeo'nun ta kendisi! diye söylenerek Marc'ı işaret etti.

Sırtı kambur, başka bir ihtiyar:

— Gel buraya erkeğim, diye seslendi.

Marc servisi yaparken, «Otel şaşırması olmalıymış» diye düşündü.

«Mutlak yanlış bir yere geldim!» Kan ter içinde mutfaka döndüğünde aşçı kadına:

— Kızkardeşimin öve öve bitiremediği, güzellikleriyle kafamı şişirdiği sinema yıldızları nerede? diye sordu.

— Az önce onlara hizmet ettiniz ya...

Doğruydı. Az önce kahvaltılarını dağıttığı yaşlı kadınların hepsi sessiz sinema devrinin ünlü yıldızlarıydı. Hoppalıkları hâlâ içlerinde kalan bu kadınlar, genç, güzel ve birer se's kraliçesi oldukları zamana ait resimlerini imzalayıp ona buna dağıtmakla, bir dereceye kadar tatmin olmaya çalışıyorlardı.

Leopold Massiera'den

artık yeter! şimdi karar bizim...

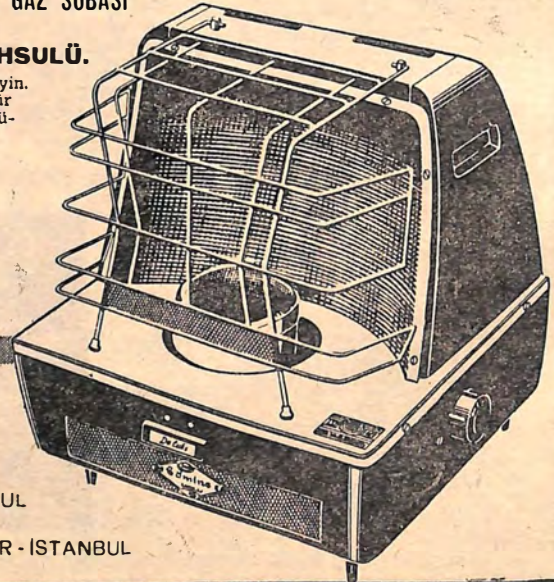
EVİMİZDE ŞÖMİNE ZARAFETİ... KALORİFER RAHATLIĞI...

Şömine DE LÜKS 69A
İLK TÜRK BORUSUZ GAZ SOBASI

37 YILLIK TECRÜBENİN MAHSULÜ.

Evınız kalorifersiz olabilir Üzülmeyin. Yuvanızı, iş yerinizi odun ve kömür sobalarının pisliğinden, çirkin görünüşünden koruyabilirsiniz.

- KOKUSUZDUR
- AZ GAZ SARF EDER, EKONOMİKTİR
- YÜKSEK ISI SAĞLAR
- AYAR TERTİBATI SICAĞIĞI İSTENİLEN SEVİYEDE TUTAR.

TOPTAN SATIŞ YERLERİ:

GÜNEY İTHALÂT KOLL. ŞTİ.

MARPUÇÇULAR CAD. 36 İSTANBUL TEL: 27 29 03-22 01 34 TELG: KOLBAŞI

KEMÂL GÜNEREN:

SULTANHAMAM, SAKAÇEŞME SOK. NO. 30 TEL: 22 99 46 - 22 66 13, İSTANBUL

KONCA BAHAR:

İSTANBUL SABUNCU HAN CAD. NO. 51 TEL: 22 86 70 TELG: KONCABAHAR - İSTANBUL

(İlançılık : 4680 — 171)

ÇILDİRTAN
MAYO

Yazan - Qizen -
SUALI
SUALI

17

ARTIK SEVGİNİN ŞUURU
MANTIĞI VE SINIR SİSTE-
MI ZORAK ADINDAKİ
HERİFİN ZBM RADYOPO-
NIK SİSTEMİNE KISA
DEVREYLE BAĞLANMIŞTI

SEN SEVGİ
ADINI, MAZİNİ,
EV ADRESİNİ,
HER BİR ÖZEL
TARAFINI UNUT
SEN BUNDAN
SONRA BAŞKA
BİRİSİN

SEN. SEN BUNDAN
SONRA BAŞKA
BİRSİN. ADIN DA
ŞU HARFLERDEN..

HAYDI KENDİ
KENDİNE BİR İSİM
BUL ÇÜNKÜ BUN
DAN SONRA BU İSİM
LE TANINACAKSIN.

FREKANS DAKGALARI
SEVGİNİN BEYNİNDE
UGULDADI, HARPER
BİRLEŞTİ VE...

BEN
URSUL
POPOTKA
YIM

TELEFONO 224400

YENİ ATANIMIZ
URSULA POPOTKA'YI
RENK DEĞİSTİRME
CIHAZINA BAĞLA-
YIN.

SAĞLAR SİYAH.
TEN RENGİ
ULTRAMARİN
OLACAK

URSULA HALINE GELEN SEVGİ
PISTOLE MAKINALARIYLA İYİCE
DEĞİŞTİ. 099133

HE HE GUZEL
BAMBASKA BIR KADIN
OLDUNUZ. YENI ATANI
MIZ URSULA POPOTKA -
SIZI TEBRIK EDE -
RIM MERSI

ŞİMDİ..KARŞIKI
YOLU TAKİP EDİN VE
KENDİNİZİ CLOROFORM
LU HAVİZA ATIN
ORDA SON ŞUUR
KALINTILARINIZA
İKİ SABUN ATAÇAK-
LAR

Haftaya!
SULAR KÖPÜRÜYÖR..
AMA NEDEN?..

— Bekleyeceğiz! dedi.
Noktanın içinde, devletin iki noktası konuşmaya başladılar. Polis:
— Hayrola? dedi.
Yakup bey de meseleyi olduğu gibi anlattı. Polis sordu:

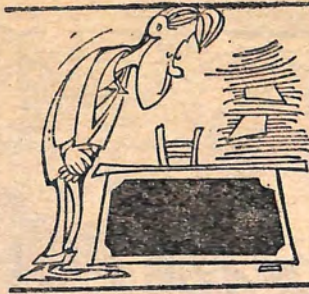
— Bekâr mı?
— Bekâr ya.
— Bak evli olsa bu olmazdı işte!
— Öyle ya olmazdı.
— Niye evlendirmediniz?
— Olmadı, birkaç kez teşebbüs ettik, ama...
— Siz en iyisi evlendirin bu adamı. Şimdiki hastahâğı ne?
— Bilmiyorum ki...
— Ateşi var mı?
— Çok!
— Yemiyor, içmiyor?
— Bilmem ki, yemiyor içmiyordur herhalde iki gündür.
— Hummadır humma! Bir kere bizim kayınbirader olmuştu da... Biz onu hastaneye götürdük. Sonra efendim hastaneden çıkardık, aldık başka bir doktora götürdük...

Noktayı bekleyen polisin hiç işi gücü olmadığı için, cankurtaran gelinceye dek, tam iki saat konuştu. Kayınbiraderinin hastalığı bitti, karısının, karısının bitti kaynanasının...

Bereket ortalığı yırtan bir gürültü duyuldu ve cankurtaran geldi de, Yakup bey bu az konuşan polisin elinden kurtulabildi. Yakup bey cankurtarana binerken, polis, noktanın vukuat defterine yazmak için İlyas efendinin adını soyadını, yaşını sormayı ihmal etmedi...

Yakup bey, cankurtaranla İlyas efendinin kapısının önüne geldi. Bir yığın çocuk cankurtaran arabasını görmek için, bir yığın yetişmiş de hastayı görmek için kapının önüne toplandılar... İlyas efendi, artık bu dakikadan sonra Devlet Baba'nın himayesi altındaydı. Devlet Baba'nın sedyesi, Devlet Baba'nın aylıklı kişileri onu cankurtarana taşıdılar. Yine Devlet Baba'nın şoförü cankurtaranı işletti. Ve cankurtaran geldiği gibi, da di da di diyerek mahalleden süzülüp gitti.

Arabanın arkasından, kimi ölmüş, dedi, kimi zehirlenmiş, dedi, kimi de intihar etmiş, dedi...

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

Cankurtaran son sürat, topağaçlı caddeye çıktı, oradan sola saptı, bir daha sola. İşte tam orada sol arka teker, güm diye patladı... Araba sola yattı, bir ağaca toslamasına ramak kalmışken, cankurtaran arabasının çok tecrübeli şoförü arabayı bu ağaca değil de, karşı taraftaki ağaca küt diye vurdu. Yalnız İlyas efendi ilgilenmedi bu kazayla. Çünkü, baygındı.

Şoför, inmiş, arabanın tosan burunna bakıyordu:

— Çok yavaş vurdum, çok yavaş, diyordu. Kabak lâstikle bu kadar olur!

Hakikaten çok yavaş vurmıştu. Yoksa Yakup beyin şu anda alnındaki ceviz büyüklüğündeki şiş, belki de ayva büyüklüğünde olabilirdi... Bir anda insanlar biriktiler. Bir araba, hem İlyas efendiyi, hem Yakup beyi aldı ve hastaneye yetiştirdi...

Yakup bey, kendinin hasta olmadığını, esas arkadaşının hasta olduğunu, cankurtaranla gelirken, cankurtaranın lâstiginin patladığını, ağaca vurduğunu, ondan sonra bu hale geldiğini anlatana kadar aklı karayı seçti... İlyayardındaki adam, durup durup:

— Ya bu kim? diyordu.
— Bu benim arkadaşım.
— O ne arıyordu cankurtaranda?
— Onu getiriyorduk.
— Pekiyi, sen ne arıyordun cankurtaranda?
— Bu benim arkadaşımıdır.
— Nerden arkadaş oldunuz?
— Bilmiyorum, olduk işte!

— Cankurtarana beraber mi bindiniz?
— Evet!
— Ne iş yaparsın sen?
— Memurum, bu arkadaşım da memur.
— Biz de memuruz.
— Çok iyi!
— Demek şimdi senin bir şikâyetin yok.
— Yok!
— Niye geldin öyleyse hastaneye?
— Arkadaşımı getirdim.
— Ama kaza geçirmişsin.
— Arkadaşımı da geçirdi.
— Kazadan sonra mı böyle oldu?
— Hayır, daha önceden hastaydım...
— Senin başındaki bu şişlik ne öyleyse?

— Arabanın demirine çarptı.
— Demek şikâyetin yok!
— Yok kardeşim.
— Olmaz. Biz mesul düşemeyiz. Madem şikâyetin yoktu niye buraya geldin? Yarın bir beyin kanaması, bir koma, ondan sonra ver gezetelere yazıyı, efendim bana bakmadılar, bana etmediler... Gel benimle!

— Arkadaşım?
— Arkadaşının gözükene bir yarası, kırığı çukluğu var mı?
— Yok!
— Ee, öyleyse?
— Yahu kardeşim, benim hiçbir şeyim yok, birazcik şiş!
— Anlamam ben, yürü!...

Yakup bey, o adamla beraber hastanenin ikinci katına çıktılar. Bir koridor geçtiler. Adam, bir kapının önünde, Yakup beye:

— Bekle! dedi.
Yakup bey bekledi. Tam kırk dakika sonra kapı açıldı, başka bir hemşire çıktı. Yakup beye:
— Ne bekliyorsun burada? dedi.
— Bekle, dediler de ondan bekliyorum, diye cevap verdi Yakup bey.
— Burada beklenmez kardeşim, git, şu koridorun ucunda bekle!

Yakup bey koridorun ucuna gidecek beklemeye başladı. Bir yarın saat da orada bekledikten sonra, bu kez, başka bir hemşire sordu:

— Ne duruyorsun burada?
— Hiç, bekle dediler de...
— Burada beklenmez. Şimdi biraz sonra başhekim buradan geçerken seni görürse, o zaman kıyameti koparır. Sen şu odaya bekle!

Tek bir masanın bulunduğu odaya geçti Yakup bey. Orada da bir yarın saat bekledikten sonra, içeriye şişman bir adam tıslaya tıslaya girdi:

— Getirdin mi fotoğraflarını? dedi.

Yakup bey:
— Ne fotoğrafı? dedi.
— Sen heyete girmiyor musun?
— Hayır efendim.
— Öyleyse ne arıyorsun burada?
— Bana bekle dediler, bekliyorum.
— Burada beklenmez, Haydi çık bakalım dışarı, şu merdivenlerden aşağı!

Merdivenden daha üç basamak ya indi, ya inmedi, üstü kan lekeleriyle dolu bir hastabakıcı:
— Buradan nasıl iniyorsun yahu? dedi.

— İn dediler!
— Çık yukarı, çık, öbür koridordan ineeskin. Buradan yalnız hastane görevlileri inip çıkabilirler...
Yakup bey tekrar çıktı... Demin beklediği koridorda, bu kez bir dok-

torla karşılaştı. Kalın kaşlı, kalın dudaklı doktor, kalın sesiyle:

— Efendim pazar yerine çevrildi burası, pazar yerine! diye bağırdı. Ne ziyaret saati belli, ne hastası belli, ne ziyaretçisi belli... Elindekileri nereye koydun?

Yakup bey:
— Bana mı diyorsunuz? dedi.
— Sana diyoruz ya. Portakalları nereye koydun?

— Ne portakal efendim?
— Yahu yüz kez söylüyoruz, getirilen meyvaların kabukları soyulsun öyle getirilsin diye... Bu hastanenin temizliği...

Parmakıyla, başka bir merdiveni işaret etti:

— Derhal bas git oradan!
Yakup bey hızla indi merdivenleri. Fakat, tam merdivenlerin sonunda elinde ördekli birisine raslandı.

Ördekli alaylı alaylı:
— Nereden gelip nereye gidersin ey insanoğlu? dedi.

— Yukardan geliyorum.
— Anladık, şimdi nereye gidiyorsun?

— Buradan git dediler.
— Buradan gidilmez. Yahu burası dosdoğru ameliyathaneye gider be! Yoksa yeni tâyin olan operatör sen misin?

— Hayır...
— Haydi, şu taraftan bakalım bas!

Yakup bey, bu kez mutfığa daldı. Ahçı:
— Kimi arıyorsun? diye sordu.
— Hiç kimseyi aramıyorum efendim. Dışarı çıkacağım.

Kepçeyle yol gösterdi:
— Nah suradan!

Sonra da söylendi:
— Allah kahretsin be, hiçbir hastanede mutfak yol cdilmez, evvelallah burada mutfak da yol... Tuu Al-lalâ kahretsin, tekrar tuz attım çorbaya... Ulan Hayri, dök şunun içine beş tas su daha!... Burada ahçılık yapılmaz efendim, yapılmaz! İnsanı bir türlü rahat bırakmıyorlar ki...

Yakup bey çok şükür hastanenin bahçesini bulmuştu. İçinden:

— Aradan bu kadar zaman geçti, şimdiye dek bizim İlyas efendiyi yattırmışlardır, bir iğne yapmışlardır, diyordu...

Polikliniği geçti, ilkyardım odasına geldi. İlyas efendiyi, ilkyardım odasının kapısına upuzun sündürmüşlerdi... Ne olduğunu bilemedi. Arkadaşının başını tutarak:

— İlyas efendi kardeşim, dedi...
O anda ilkyardım odasından başka bir görevli çıkarak:

— Sen misin bu hastanın sahibi? dedi.

— Evet, benim.

Öyle bir bağırsık bağırdı ki adam, Yakup bey daha bugüne dek müddüründen bile böyle bir azar işitemişti:

— Ulan nerdesin be?

— Şey kardeşim, burdaki adam!

— Nerdaki adam?

— Burdaki, hani sizden öncelki adam, benim başım için...

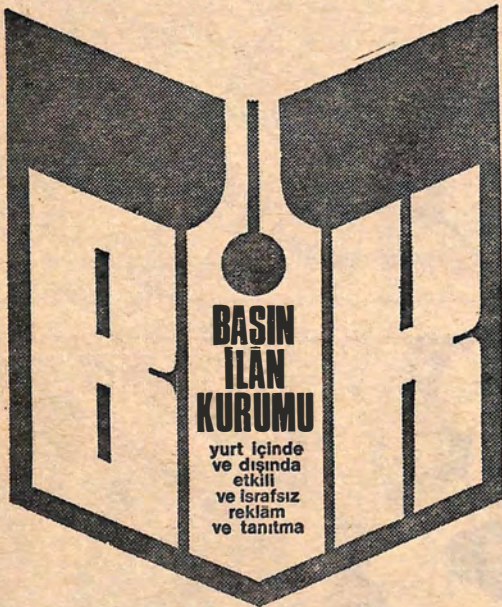
— Yahu bu hastayı buraya sen getirmedin mi?

— Ben getirdim.

— Öyleyse nereye kayboldun?

— Benim başımı...

— Yahu başımı başımı deyip dur-

Yayın organları hakkında bilgi sağlar. Eski ve program hazırlar. Objektif tavsiyelerde bulunur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no.1, kat:3
Telefon: 276600-276601, İstanbul

(Basım : 16000 — 170)

AKBABA

Haftalık Sıyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

İkâdri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Fiyatı : 100 kuruştur.

ma. İnsan bir hastasını getirdi miydi başından ayrılmaz. Hastanede sormadık adam bırakmadık. Seni var bunun?

— Bilmiyorum ki...
Deftere bir şeyler yazmaya koyuldu. Ama biraz sonra yine kızmaya başladı:

— İnsanın aklı almıyor, sen tut hastayı getir, ondan sonra kaybol git! Burası yetimler yurdu mu yah? Bak bak ne yazılı burada? Hastanın midesi yılanmıştı... Bir de yılan serumu vurmuşlar... Haklı adamlar, olur ki zehirleme, olur ki bir böcek sokması sanmışlardır. Şayet sen burada olsaydın, bu işler olmazdı...

— Neyse, söyle bakalım şimdi... Adı, soyadı, mesleği, evli mi, bekâr mı? Kaç yaşında? Şikâyeti ne?

— Şikâyetini bilmiyorum.
— Hıh, bilmiyormuş...

Görevli, kalemi masanın üzerine bıraktıktan sonra kayboldu gitti. Yakup bey de, İlyas efendinin başucuna çökerek beklemeye başladı... Vakit öğleden sonrayı geçmişti. Gelen geçen hastane görevlileri, hiçbir onlardan tarafa bakmıyorlardı bile. Yalnız, şışmanca bir hemşire ilgilendi:

— Neyi var? diye sordu.
Yakup bey:
— Bilmiyorum, dedi.
— Kimi bekliyorsunuz?
— Buradaki görevliyim!
— Bekleyin gelirl!
Beklemeyip ne yapacaklardı, kalıp halay çekecek, zeybek oynayacak halleri yoktu ya... Beklediler. Adam, bıraktığından bir saat sonra çıktı geldi:
— Nöbetçi doktor evine kadar git-

miş, gelince o bakacak ve hastaneye kabul başını dolduracak, dedi... Yakup bey başını salladı:
— Olsun, dedi.

Bir saat sonra hastanenin bahçesinde yeşil bir araba durdu. İçinden siyah paltolu biri çıktı. Yanlarına yaklaşıp:

— Bu mu? diye sordu.
— Evet, dedi görevli.
Doktor, bu kez Yakup beye döndü:
— Adamı attın buraya nereye kayboldun? dedi.

— Efendim benim başım...
— Ne başı, ne sonu be! Seni mi arayacağız biz? Haydi yatırın bunu dahiliyeye!

Devlet babanın eli kolu tekrar yapıpı, hem de nâzık, hem de şefkatle dolu olarak tekrar İlyas efendiye. İlyas efendi, tahterevandaki padişahlar gibi uçtu gitti o kocaman hastanenin dahiliye koğuşundaki battaniyesi yırtık, çarşaflı koca koca lekelerle dolu yatağına... Başucuna, kan şişesinden restore edilmiş bir sürahi, Yakup beyden alınan elli kurşula, hastanenin kantininden temin edilen bir bardak kondu. Bir kadın hastabakıcı da, İlyas efendinin hastane lüksünün tamamı olabilmeli için yarım bir havlu astı başucuna. Kimbilir, bu yeşil damalı, tüysüz havlunun ikinci yarısı hangi hastanın başucundaki lükstü.

Devlet baba bir kez bir memurunu himayesine almaya görsün, evet, allah aldı mıydı, ona pijama da giydirirdi... Pancar suratlı biri, elinde bir pijamaya çıkageldi İlyas efendinin başucuna...

— Giy bakalım şunları! dedi.
(Devanı var)

YENİ DERS YILINA BİR PARKER 45 İLE GİRİNİZ!

Temiz ve rahat bir yazıyı temin eden Parker 45 dolma kalemi, okul ve evdeki yazı işlerinizde yorulmaz ve sadık bir dostunuz olacaktır. Özellikleri : kolaylıkla değişen vidalı uç takımı, arzuya göre kartuşlu veya pompalı kullanma imkânı, cazip renkler, bol ve ucuz yedek parça, son derece sağlam ve zarif.

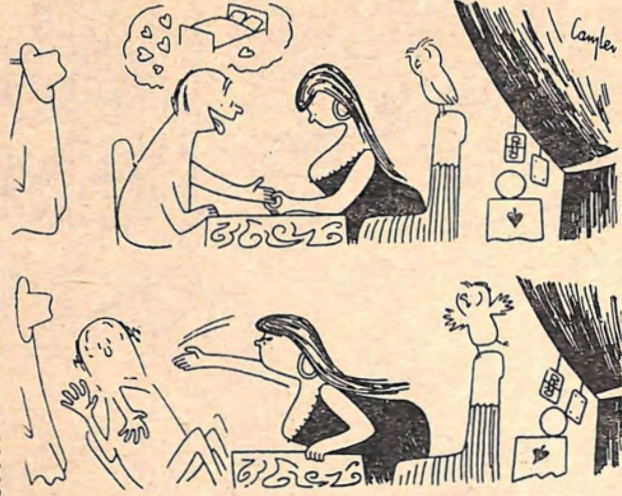

PARKER 45

Parker 45 «Okul» çelik ucu, 2 kartuşla TL. 42.—
Parker 45 «Arrow» altın ucu, 2 kartuşla TL. 65.—

(İlançılık : 4572 — 173)

MİLLETLER GÜLÜ YOR

YAZISIZ

NEYSE

Anatol büroya geldiğinde, piposunu evde unuttuğunu farkettiler. Neyse ki şef de henüz gelmemişti. Bundan yararlanarak süratle eve döndü. Fakat içerden gelen tanıdık sesler yüzünden odaya giremedi. Kapının aralığından baktı, şefle kendi karısı karşılıklı oturmuş, gülüşüp konuşuyorlardı. En iyisi kimseye gözükmeden tekrar büroya dönmekti.

Suluk soluğa daireye girdi. Masasının başına geçti, bir sigara yaktı. Anatol'un sigara içtiğini gören arkadaşı sordu:

— Piponu aldın mı?
— Alamadım, dedi Anatol. Az kalsın yatak odasında şefle burun buruna gelecektim!

Sis

İngiltere'de, sise lânetler ederek arabasını süren centilmen, önündeki arabanın sinyal ışığından yararlanarak ilerliyordu. Bir süre sonra önündeki araba zıncı diye durdu, sinyal ışığını izleyen araba bütün şiddetiyle durana vurdu. İki centilmen de arabalarından çıktılar.

— Ansızın durmasaydınız size çarpmayacaktım, dedi arkadaşın arabasının sahibi. Durmasaydınız ne olurdu sanki?

Diğer centilmen cevap verdi:
— Duvarına bindirdiğim apartmanın alt katı herhalde garaj olurdu!

Delil

Pür telâş antikacı dükkanına giren müşteri:
— Bir hafta önce sizden aldığım karyolada Markiz Pompadour'un yattığını söylemişsiniz, dedi. Oysa edindiğim bilgiye göre Markiz Louviers için yapılan bu karyola, sonradan Kont Laytrec'in eline geçmiş, daha sonraları da Dük Orleans'la Vikont Maurais'in olmuş. Yani Markiz Pompadour bu karyolaya hiçbir zaman tek başına sahip olamamıştır!

Antikacı:
— Yanılıyorsunuz mösyö, dedi. Karyola Markiz'indir. Saydığınız erkek isimlerine gelince: Merhume son derece cömertti. Öyle ki, yatağını bile başkalarıyla bölüşürdü.

Tekerrür

Delikanlı, babasına sordu:
— Hani sık sık anlatırdın. Babanın otomobilini aldığım ilk gece yaptığın kazayı hatırlıyorsun değil mi?

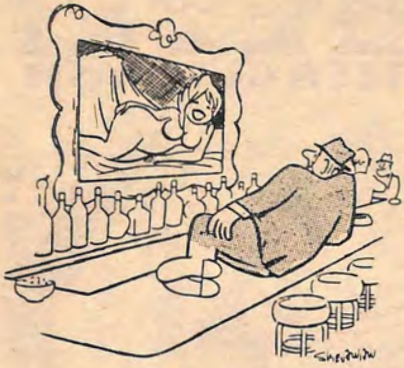
— Evet.
— «Tarih tekerrürden ibarettir» dediğini de hatırlıyorsun değil mi?
— Hatırlıyorum ama durup dururken nereden aklıma esti?
— Tarih, yine tekerrür etmeye başladı da...

Ne imiş?

Göle atlayan iki deliden biri:
— Su soğuk, dedi.
— Evet, diye cevap verdi diğeri. Mayo olmasa bayağı ıslanacak insan!

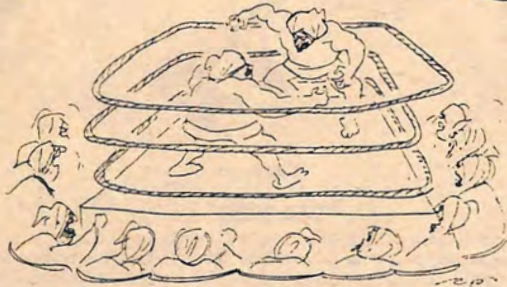
— Sana doğum görüntünde bir kırvat almak istiyorum... Bin lira verir misin?..

YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

AV ÜZERİNE !..

TUZAKLI AV :

GEL YAV-
RUM GEL BU
RAYA ... TAMAM, SOLA
DÖN ... BAK SANA NE
GÖSTERECEĞİM !..

YASAK AV :

BU BENİM BİLDİRCİ-
NİM ... ANLAŞILDI MI ?..

AV HAREKETLERİ :

BUTÜN BİR GECEYE 20
FRANK ALIRIM TONTONUM.
DEĞİŞİK OYUNLARIM VAR
ANLARSIN YA ..

AMATÖR AVCI :

YAPTIKLARIMI YA KARIM
ÖĞRENİRSE ...
NELER, NELER
YAPTIM !.. ZAVAL
LI KARICIĞIM ...
AMA YİNE DE HER
AN ONU DÜŞÜN-
DÜM !..

AVA HAZIRLIK :

BİLDİRCİN AVLADINIZ MI ?..
ÖNCE BİR ŞİŞE ŞAMPANYA
AÇARSINIZ ... SONRA HA-
FİF BİR MÜZİK, LOŞ İŞİK
LAR ... YAVAŞ, YAVAŞ SOY-
MA HAREKETİNE GEÇİN,
KESİM ÖPÜCÜKLERLE
DEVAM ...

PROFESYONEL AVCI :

SİZİN GİBİ BİR KADIN NA-
SIL YALNIZ KALIR BİLMEM
Kİ ... HARİKULÂDE GÜZEL
DANSEYİORSUNUZ .. BU
KADAR YAKLAŞMAMIZ ..
ÇILGINCA ŞEYLER GETİRİ-
YOR AKLIMA ... BU GECE
NE YAPIYORSUNUZ ?

AV BORUSUNU ÇALINCA :

ANNE !..

AV HATIRALARI :

NANA'NİN KİLOTU, TAMA-
RA'NİN SÜTYENİ, MARİE-
NİN MENDİLİ, RİTA'NİN
KOMBİNEZONU !..

İş Bankasında buluşalım

Bu, ne zamandır
beklediğiniz fırsattır.
Şimdi önünüzde
yepyeni bir imkân var.
Tasarruflarınızı
yıl sonuna kadar
mutlaka İş Bankasına
yatırınız. Sizinle de
İŞ BANKASINDA
BULUŞALIM...

Bu büyük çekilişte:

**45 APARTMAN
DAİRESİ**

**35 ADET
100.000 LİRA**

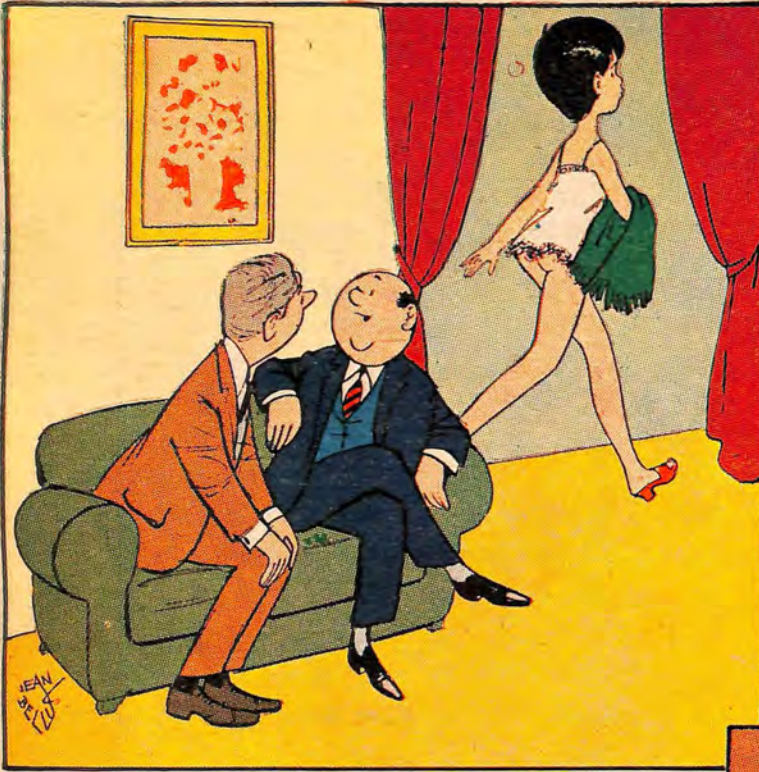
**125 ADET
10.000 LİRA**

**550 ADET
1.000 LİRA**

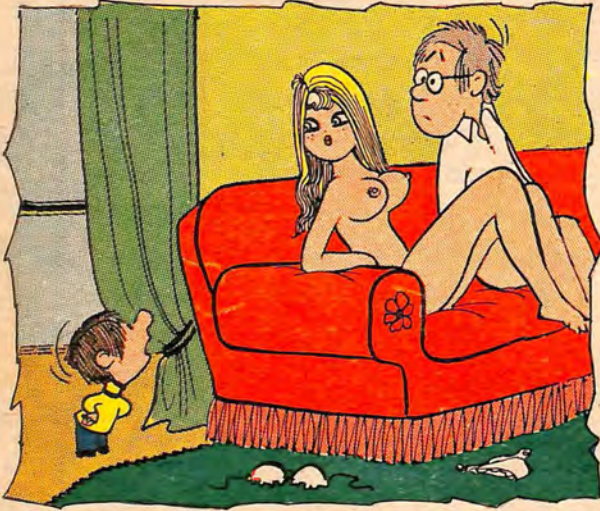
**10.100 adet
çeşitli para ikramiyesi**

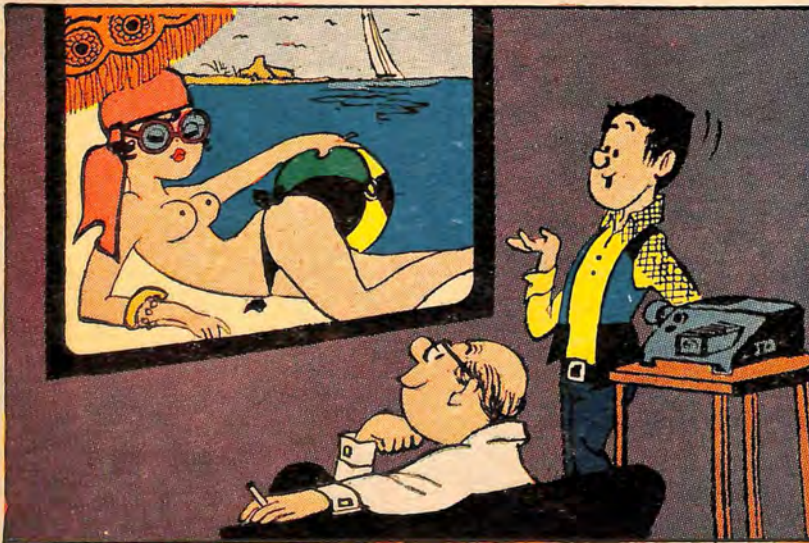
**TÜRKİYE
İŞ BANKASI
PARANIZIN...
İSTİKBALİNİZİN
EMNİYETİDİR**

- YOOO, DOSTUM . BENİM EVİMDE KİMSE MİNİ ETEK GİYE - MEZ !

- ANLAMAM !!! BEN DE KAYMAKLI TAVUKGÖĞSÜ İSTERİM !..

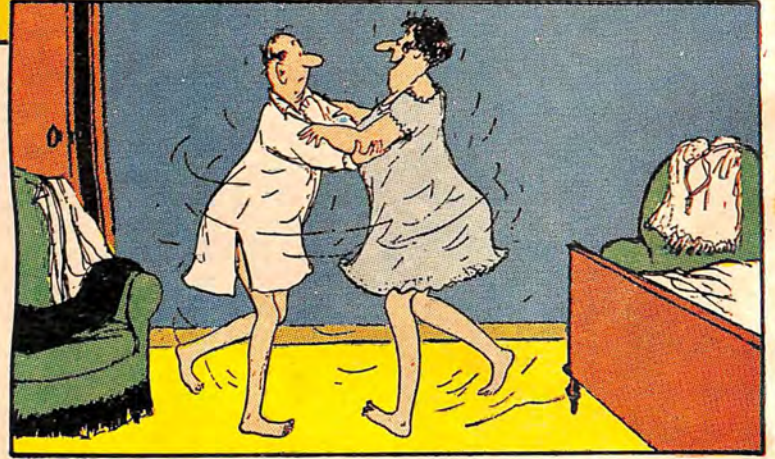

- NASIL , ŞAHANE BİR TATİL GEÇİRDİĞİME İNANDIN MI ŞİMDİ ?..

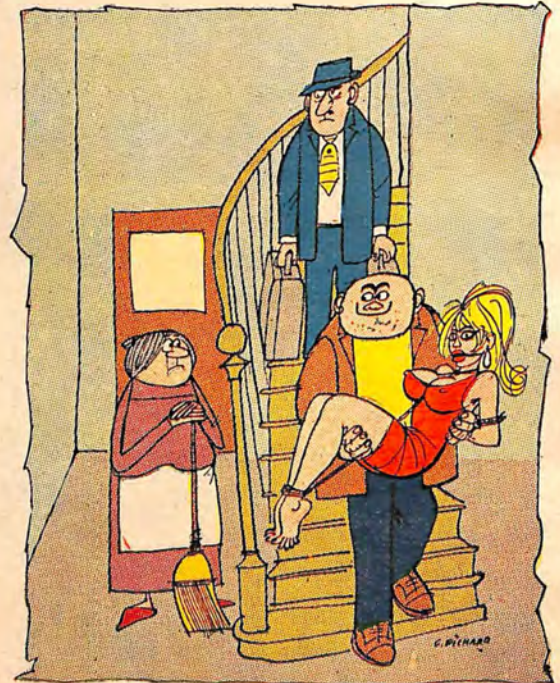
**A
K
B
A
B
A**

- PEKİ İSRAR ETMİYORUM , AMA OYALAN - MAK İÇİN BURADA BAŞKA NE YAPABİLİRİZ

- AMAN KOCACIĞIM ,ÇOK YORULMA ... BU DANSIN BİR DE SONRASI VAR !..

- NE BAKIYORSUN ?.. BEŞİNCİ KATTAKI KADIN BUGÜN TAŞINIYOR DEMEDİK Mİ !..